

พิมพ์คำ
ฉบับพิมพ์

เดือนขมใจ

จากนี้ไปดวงดาวจะเป็นสักขีพยานแห่งความรัก
ดักทอดรอยร้าวหัวใจของทั้งคู่เอาไว้ชั่ววันรันดร์

รัก
15

รพีด

๑

“รางวัลต่อไปเป็นรางวัลดับเบิลแจ็กพอต ซึ่งมีมูลค่าประมาณ ไม่ได้ และผู้โชคดีได้แก่...” เสียงพูดของพิธีกรบนเวทีหยุดลง สายตาของพิธีกรหนุ่มกวาดมองมาทางด้านล่างเหมือนมองหาใครบางคน ก่อนจะหยุดอยู่ที่บุรุษร่างสูงใหญ่ซึ่งยืนเด่นอยู่ท่ามกลางผู้คนที่เข้ามาร่วมเป็นสักขีพยานในงานประกาศรางวัลบุคคลโชคดีแห่งปี

“ผู้โชคดีได้แก่...” พิธีกรขยิบตาให้บุรุษผู้นั้น “ร้อยตำรวจเอก จิรศักดิ์ หัสปัญษา ชายแกร่งแมนเต็มร้อยของเราครับ”

เสียงเฮดังลั่นเมื่อรู้ว่าผู้โชคดีคนนั้นคือใคร

ผู้โชคดีเลิกคิ้วมองขึ้นไปบนเวทีอย่างไม่คาดฝัน ไม่นึกว่าในชีวิตนี้ตนเองจะมีโชคใหญ่ได้ขนาดนี้

“เฮ้ย...จก โชคดีจริงๆ วะ” เพื่อนนายตำรวจที่อยู่ยืนด้านข้างตบ่า จิรศักดิ์

“นั่นสิ ร้อยวันพันปีจกมันไม่เคยจับฉลากได้อะไรสักอย่าง หนนี้จกของเราเมาแรงโวย ได้รางวัลแจ็กพอตซะด้วย”

“ช่วยไม่ได้” จีรศักดิ์ไหวไหล่พูดโอ้ หัวเราะชอบใจในความโชคดียของตนเอง “คนมันมีวาสนา ของรางวัลที่ได้มันก็ต้องใหญ่โตตามวาสนาไปด้วย”

“ว่าแต่...รางวัลแจ็กพอตใหญ่โต ของรางวัลเป็นอะไร”

“ประมาณค่าไม่ได้ มันก็ต้องเป็นของรางวัลที่ยิ่งใหญ่มาก ถ้าไม่เป็นบ้านหรูพร้อมที่ดินแพงระยับ ก็ต้องเป็นรถสปอร์ตสักคัน อิจจจากมันจะสุดยอดของความโชคดี”

จีรศักดิ์ยิ้มกริ่มกับคำพูดของเพื่อนๆ เพราะตั้งแต่เกิดมาจนอายุสามสิบกว่า เขาไม่เคยจับฉลากได้รางวัลอะไรมาก่อนเลยสักครั้งในชีวิต ครั้งนี้นับเป็นครั้งแรก และน่าจะเป็นครั้งที่ประวัติศาสตร์ในชีวิตของลูกผู้ชายตัวจริงเช่นเขาต้องจดจำและจารึกเอาไว้ไปตลอด

ชายหนุ่มผู้โชคดียิ่งขึ้นไปบนเวทีด้วยความมดมั่นในใจ... ‘บ้านหรือรถ’

“ผู้โชคดีขึ้นมาบนเวทีแล้วครับ” พิธีกรยิ้มเมื่อจีรศักดิ์เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า “ถ้ายังไม่ขอแสดงความยินดีกับผู้กองจีรศักดิ์ด้วยนะครับ”

จีรศักดิ์พยักหน้ายิ้มๆ

“ของรางวัลดับเบิลแจ็กพอตเอาออกมาได้เลยครับ” พิธีกรหันไปมองข้างเวที สาวสวยในชุดสีแดงเพลิงพยับหน้าอย่างรู้หน้าที่ เดินขึ้นรถเข็นมายังหน้าเวที พร้อมกับกล่องของขวัญขนาดใหญ่ที่ห่อปกปิดไว้อย่างมิดชิดจนทุกคนไม่สามารถเดาได้ว่ารางวัลแจ็กพอตที่ประมาณค่าไม่ได้มันคืออะไร

“เพื่อความตื่นเต้น เราจะให้ผู้กองจีรศักดิ์เป็นผู้แกะของรางวัลด้วยตนเองนะครับ” พิธีกรประกาศผ่านไมโครโฟน

จีรศักดิ์มองคนสวยที่เดินมาพร้อมรถเข็น และแอบไปรยยิ้มกริ่มกริมปิดท้ายให้สาวสวยผู้เชิญรางวัล

“แกะได้เลยครับผู้กอง ตอนนี้พวกเราทุกคนรอลุ้นกันอยู่ครับ”

“ครับ” จีรศักดิ์ละสายตาจากคนสวยเพื่อลงมือฉีกกระดาษที่ห่อของรางวัลอยู่อย่างรวดเร็ว

อึดใจต่อมา ผู้โชคดีที่สุดก็มองของรางวัลอย่างอึ้งๆ

“มันคืออะไร...” จีรศักดิ์พึมพำเมื่อเห็นของรางวัลที่ดูเก่าๆ โทรมๆ เป็นกล่องเหล็กมๆ เหมือนเศษวัตถุอะไรสักอย่างที่ถูกรังหรือไม่มีก็ได้ ใช้งานมานานมาก

พิธีกรฉีกยิ้มกว้างเมื่อเห็นผู้กองหนุ่มทำหน้าที่เหมือนได้ของรางวัลที่เซอร์ไพรส์มาก

“ผู้กองคงดีใจมากนะครับที่ได้ของรางวัลนี้ เพราะนี่คือเครื่องถ่ายเอกสารต้นแบบเครื่องแรกของโลก มูลค่าของมันมหาศาลอย่างประมาณค่าไม่ได้เลยนะครับ”

จีรศักดิ์มูมปากกระตุก มองเครื่องถ่ายเอกสารยุคดึกดำบรรพ์แล้ว พุดไม่ออก

“คงไม่มีใครโชคดีไปกว่าผู้กองแล้วละครับ ของรางวัลนี้เพิ่งมาถึงสต็อก ร้อนๆ เจ้าของเดิมเขาคิดว่าน่าจะถึงเวลาแล้วที่เครื่องถ่ายเอกสารที่มีค่ามหาศาลเครื่องนี้จะมีเจ้าของใหม่เสียที” พิธีกรเอ่ยถึงที่มาที่ไปของเครื่องถ่ายเอกสารที่หายากมาก

“เอ่อ...คือ ผมคงไม่เหมาะกับของที่มีมูลค่าประมาณไม่ได้” จีรศักดิ์พุดถ่อมตัว ในใจอยากปฏิเสธไม่เอาเครื่องถ่ายเอกสารสีซีดๆ หม่นๆ ที่มีอายุนับร้อยปีจนใช้การแทบไม่ได้แบบนี้

“อย่าพุดถ่อมตัวเลยครับผู้กอง ใครๆ ก็รู้ว่าผู้กองคือคนที่เหมาะสมกับเครื่องถ่ายเอกสารตัวต้นแบบเครื่องนี้ที่สุด” พิธีกรพุดด้วยน้ำเสียงเห็นด้วยว่าเครื่องถ่ายเอกสารประมาณค่าไม่ได้เครื่องนี้คู่ควรกับผู้กองโสดหนุ่มหล่อที่สุด

จีรศักดิ์ยิ้มเจื่อน ก้มลงมองเครื่องถ่ายเอกสารโบราณเก่าเก็บแล้ว ถอนใจ...ดูจากสภาพที่เป็นอยู่ น่าจะเรียกว่าเป็นซากของซากเครื่องถ่ายเอกสารมากกว่า ถ้าเอากลับไปบ้านก็ไม่ແแล้วเหมือนเอากองขยะไปสุ่มให้รกบ้าน กลายเป็นภาระต้องหาที่ทิ้งอีก

“ยินดีอย่างที่สุดกับผู้กองด้วยนะครับ ที่ได้ของหายากและดีที่สุดไปครอบครอง” พิธีกรวยพรส่งท้ายให้คนโชคดีที่เดินถอนใจอย่างปลงๆ ลงจากเวทีไปพร้อมกับเซ็นรถเซ็นไปด้วย

จิรศักดิ์ทำหน้าที่เป็นหน่วยเมื่อเดินลงมาจากเวที จากนั้นถ้อยคำแสดงความยินดีจากบรรดาเพื่อนๆ และคนรู้จักก็ทำให้ชายหนุ่มถึงกับมีน้ำมูกอีกรอบ

“โชคดีมาก โชคดีจริงๆ จกมันเป็นผู้ชายที่โชคดีที่สุดในโลก”

“ขอให้มีความสุข อยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่า ถือไม้เท้าเคียงคู่วัยบั้นเหน็ดนอนมรุมรวมหอคลอเคลียกันไปให้ตลอดนะ”

“ประคองรักกันให้นานๆ ยังยืนตราบชั่วฟ้าดินสลายนะโว้ย”

คนถูกอวยพรก็มองเครื่องถ่ายเอกสารอย่างงงๆ ปนสับสนเครื่องถ่ายเอกสารเก่าๆ เครื่องหนึ่งจะต้องรักทะนุถนอมและอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่าไปทำไม ทุกคนเป็นอะไรกันไปหมด แล้วถ้าเลือกได้เขาอยากได้ตู้เย็นสีชมพูบานเย็นจำ ของรางวัลก่อนหน้านี้มากกว่า

ครืนๆ

จู่ๆ ก็มีเสียงครืนดังสนั่น ทำให้คนที่กำลังสับสนต้องรีบหันไปมองก่อนดวงตาจะเบิกกว้างด้วยความตกใจเมื่อเห็นพื้นตรงหน้าเริ่มแตกออกและค่อยๆ ขยายวงกว้างจนกระทั่งกลายเป็นหลุมดำขนาดใหญ่

จิรศักดิ์ก้าวถอยหลังตามสัญชาตญาณ แต่พื้นที่ยุบตัวลงเริ่มขยายขนาดกว้างขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้กองหนุ่มรีบหันหลังกำลังจะวิ่งหนีให้พ้นรัศมีการทรุดตัว แต่ยังไม่ทันที่เจ้าตัวจะขยับไปทางไหน ร่างทั้งร่างก็ถูกแรงดูดมหาศาลตรึงเอาไว้จนวิ่งไม่ออก

“ย้ายกก...” จิรศักดิ์ร้องดังลั่น ใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดผินตัวต้านแรงดูดเอาไว้

ไม่ถึงห้าวินาที จิรศักดิ์เริ่มรู้ว่าตัวเองกำลังตกที่นั่นลำบาก เมื่อร่างค่อยๆ ถูกดึงซ้ำๆ จนเข้าไปใกล้ปากหลุม

จิรศักดิ์พยายามรวบรวมแรงเฮือกสุดท้ายผืนตนเองไม่ให้ตกลงไปในหลุมดำนั้น ผู้กองหนุ่มถึงสมาธิและพลกำลังทั้งหมดพยายามก้าวขาไปข้างหน้า และสุดท้ายก็เริ่มยิ้มออกเมื่อขาขวาขยับไปได้เล็กน้อย ภายในใจจิรศักดิ์เริ่มเต็มไปด้วยแรงฮึกเหิม ชายแกร่งเช่นเขาไม่เคยยอมแพ้ถอดใจหรือท้อถอยต่อสถานการณ์อะไรง่ายๆ และครั้งนี้ก็เช่นกัน ต่อให้มีอุปสรรคอะไรมาขวาง เขาจะกำจัดการมันทิ้งไม่ให้เหลือซากแน่

ขาทั้งสองข้างของจิรศักดิ์ก้าวต้านแรงดูดไปที่ละนิดด้วยความมั่นใจ ก่อนที่เจ้าตัวจะสบตอกออกมาอย่างหัวเสียสุดๆ เมื่อเห็นตัวขวางที่เขาต้องกำจัดทิ้งให้สิ้นซากเป็นอันดับแรกเลื่อนไถลตรงมาหาเขา

“บ้าเอ๊ย! นี่มันเรื่องบ้าอะไรวะเนี่ย มันจะไถลมาเอาไล่หอกหักบรรพบุรุษสันมีอะไรตอนนี่วะ”

เครื่องถ่ายเอกสารซึ่งอยู่บนรถเข็นไถลมาชนร่างจิรศักดิ์ คนโดนซ้ำเติมหน้าตาเหวเก ริมเอามีอย่นเครื่องถ่ายเอกสารไว้ด้วยท่าทางรังเกียจ

“เวรแล้ว!” จิรศักดิ์ร้องเสียงดังลั่น เมื่อเครื่องถ่ายเอกสารและรถเข็นเริ่มดันร่างให้ขยับถอยหลังไปเรื่อยๆ จนสุดท้ายก็มาถึงปากหลุมเหมือนเดิม “เวร ไอ้เครื่องเล็งเครื่อง ี่ง่า บ้าจิบ...”

จิรศักดิ์สับสนเป็นชุดอย่างหัวเสีย เหลียวมองไปที่หลุมแล้วรู้สึกเสียสันทลึงวาบ เมื่อเห็นลมหมุนขนาดใหญ่หมุนเป็นเกลียวจากปากหลุมหยั่งลึกจนแทบมองไม่เห็นปลายทาง จิรศักดิ์เหวี่ยงออก เขารู้ได้เลยว่าบทสรุปของชีวิตจะเลวร้ายขนาดไหนถ้าตกลงไปในนั้น เพราะฉะนั้นถ้าเขายังอยากมีชีวิตที่ดีสุดใฝ่อยู่ต่อบนโลกใบนี้ อันดับแรกที่เขาต้องทำคือรีบดันไอ้เครื่องถ่ายเอกสารเก่าๆ ห่วยๆ ไปให้พ้นทางให้เร็วที่สุด

แต่สุดท้ายผู้กองหนุ่มผู้ผ่านชีวิตโศกมาอย่างยาวนานก็เร็วไม่พอ

“ไม่ไหว ไม่!”

ลั่นเสียงร้อง ร่างของผู้กองมือปราบฝีมือดีก็ร่วงหายลับไป พร้อมกับปากหลุมเคลื่อนตัวมาปิดสนิท และมีเสียงปรบมือดังเกรียวกราวจาก

บรรดาเพื่อนพ้องที่ร่วมตะโกนไล่หลังกมา

“จिरคักดี โชคดีนะเพื่อน ลาก่อนความโสด ที่จะไม่มีวันนั้นอีกแล้ว...”

ชายหนุ่มที่นอนทอดกายอยู่บนเตียงขนาดใหญ่ลืมหูลืมตาพึมพำดังสุดตัว ริมฝีปากสีตาลุกขึ้นหนึ่งอย่างขำขันหายจากสิ่งน่ากลัวที่ได้พบเจอ จिरคักดี ปาดเหงื่อออกจากใบหน้า

“ฝันอะไรวะ หลอนสุดๆ” จिरคักดีบ่นมึนง่วงอย่างแข็งจัดกับภาพ ความฝันที่ช่างดูสมจริง จนทำเอาเจ้าตัวถึงกับใจหายใจคว้านึกว่าตนเอง ตกลงไปในกลุ่มจริงๆ

“บ้า นี่มันเครื่องถ่ายเอกสารปีศาจชัดๆ ใครได้ไปโคตรช่วย”

จिरคักดีส่ายหัวบ่นอุบอย่างไม่สบอารมณ์กับความฝันเพื่อเจอไร้สาระ ที่เข้ามาขัดขวางเวลาพักผ่อน

“อยู่มาได้จนกลายเป็นซากเก่าเก็บขนาดนั้น ก็ขออัญเชิญอยู่เป็นซากต่อไปเถอะครับคุณบรรพบุรุษเครื่องถ่ายเอกสาร ผมมันแค่คนติดดิน ธรรมดาๆ เก่าแก่และมีค่าสูงส่งขนาดนั้นกรุณาไปหามนุษย์ที่คุณควรเถอะ ผมไม่เคยคิดพิสมัยของรุ่นประวัติศาสตร์โลกที่ต้องเก็บเอาไว้บูชาก่อนนอน อย่างเดียว เสียเวลานอนจริงๆ เลยโว้ย”

พูดจบจिरคักดีก็ล้มตัวลงไปในนอนใหม่อีกรอบ พร้อมกับอธิษฐาน สวดส่งให้เครื่องถ่ายเอกสารเครื่องนั้น

‘จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรต่อกันและกันเลย มาทางไหนก็ ช่วยกลับไปทางนั้น เพราะถ้าอยากมาอยู่กับผม ผมทុบทิ้งอย่างเดียวเลย นะครับ เข้าใจตรงกันนะครับ คุณต้นแบบเครื่องถ่ายเอกสารเครื่องแรกของ โลก’

จिरคักดียิ้มเหี้ยมให้แก่ความเป็นสุภาพบุรุษของตนเอง

ช่วงสายวันต่อมา คนโดนฝันร้ายตามหลอกหลอนก็เดินหน้าตาอิดโรย
เข้ามาในที่ทำงาน ผลจากการตื่นกลางดึกและไม่สามารถหลับต่อได้อีก
ทำให้ชายหนุ่มที่อดหลับอดนอนเพราะออกไปปฏิบัติงานนอกเวลาราชการ
หลายคืนติดต่อกันมีอาการเพลียจัด สีหน้าบูดบึ้ง หงุดหงิดใจกับความฝัน
บ้าบอที่ตามมาหลอกหลอนจนทำให้นอนหลับไม่เต็มอิ่ม

“วันนี้ผู้กองหน้าตาไม่ค่อยสดใสเลยนะครับ” จำละมุน จำอาวุธโสของ
หน่วยเฝ้าทักษิระศักดิ์

“เมื่อคืนผมนอนไม่ค่อยหลับ”

จำละมุนหรีตา มองหน้าผู้กองหนุ่ม “ฝันร้ายหรือเปล่าครับผู้กอง”

“ประมาณนั้น” จิระศักดิ์พยักหน้ายอมรับเนือเอ

“ถ้าผู้กองฝันร้ายจะกลายเป็นดี ว่าแต่ผู้กองฝันว่าอะไรครับ จะให้
ผมตีความฝันให้ไหม ผู้กองก็รู้ผมถนัดเรื่องพวกนี้มาก” จำละมุนพูดยิ้มๆ

จิระศักดิ์ส่ายหน้า “ไม่ต้องหรอกจำ ถ้ามีใครสักคนฝันเห็นเครื่อง
ถ่ายเอกสารปีศาจ มันก็แปลความหมายได้อย่างเดียว...ฝันสยองเลอะเทอะ”

จำละมุนอมยิ้ม “อย่าบอกนะครับว่าผู้กองฝันถึงเครื่องถ่ายเอกสาร”

จิระศักดิ์พยักหน้าแกนๆ “นั่นแหละที่ผมจะบอก”

“มันอาจจะมีความหมายแฝงก็ได้” จำละมุนทำหน้าครุ่นคิด

จิระศักดิ์ส่ายหัว พูดเสียงเบื่อน่าย “ความหมายแฝงของเครื่องถ่าย
เอกสารก็ต้องสำเนาถูกต้อง และถ้าผมจำไม่ผิด คดีเมื่อห้าปีที่แล้ว เมียน้ำหนัก
สี่สิบแปดกิโลยกเครื่องถ่ายเอกสารท่อมสามี่ แล้วกว่าจะจดสามี่ที่ซอกตกใจ
ในพละกำลังมหาศาลของเมียตัวเองขึ้นมาได้ ผู้ชายที่นำส่งสารคนนั้นคืออน
ปวกเปี่ยงไปทั้งตัว”

จำละมุนหัวเราะ เพราะยังจำคดีสะเทือนใจสามี่ทั่วประเทศได้ดี
“ใช่ครับ แล้วปากก็พูดว่า พี่ขอโทษ พี่ผิดไปแล้ว พี่ไม่ทำอีกแล้ว พูดซ้ำๆ
วนๆ คดีนี้เล่นเอาผมขยาดทั้งเมียและเครื่องถ่ายเอกสารไปเลย”

“นั่นแหละหายนะของชีวิตลูกผู้ชาย” จิระศักดิ์ทำหน้าปลง

“ผู้กองพูดเหมือนชีวิตนี้จะไม่แต่งงาน” จำละมุนเอ่ยเข้า

“ถ้าไม่เจอผู้หญิงที่ใช้ ผมไม่เอาชีวิตที่สุขสงบเข้าไปเสี่ยงตายหรอก” จิรศักดิ์พูดแล้วขมลูก ครั่งสุดท้ายที่เขาเห็น เพื่อนที่แต่งงานไปแล้วได้กลายเป็นลูกเจ็บในกำมือเมีย บทสรุปแบบนั้นเห็นแล้วก็ช่างน่าเวทนาเชิงชายที่ถูกสั่นคลอนอย่างหนักจากน้ำมือเพศเมียนัก

“ผู้กองครับ ผู้กอง” นายตำรวจหนุ่มรุ่นน้องเดินแกมวิ่งเข้ามาเรียก จิรศักดิ์ซึ่งกำลังคุยกับจำละมุน

“มีอะไร” จิรศักดิ์หันไปถาม

“มีคนโทร. มาแจ้งว่ามีผู้หญิงจะกระโดดตึกครับ”

จิรศักดิ์พยักหน้า รีบลุกขึ้นตามรุ่นน้องไปยังที่เกิดเหตุพร้อมกับจำละมุนทันที

บริเวณดาดฟ้าของอะพาร์ตเมนต์หญิงย่านใจกลางกรุง หญิงสาวสวมชุดขาวยืนอยู่ริมดาดฟ้า เสมือนว่าตนเองพร้อมจะทิ้งตัวลงมาด้านล่างได้ทุกขณะ รถตำรวจเคลื่อนเข้ามาจอดหน้าตึก จิรศักดิ์ลงจากรถยนต์และรีบสั่งการให้เจ้าหน้าที่บางส่วนเตรียมพร้อมอยู่ด้านล่าง จากนั้นเจ้าตัวและนายตำรวจมือดีอีกสี่คนก็รีบรุ้ดขึ้นไปบนดาดฟ้า

ช่วงเวลาที่จิรศักดิ์ออกจากลิฟต์และกำลังจะเดินออกไปยังดาดฟ้า สายตาผู้กองหนุ่มก็เลื้อยไปเห็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของอะพาร์ตเมนต์ผลักประตูดาดฟ้าแล้วเดินจ้ำพรวดออกไป จิรศักดิ์รีบหันรีบเดินตามไปก่อนจะเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน

“คุณ...คุณ ใจเย็นๆ ก่อนนะค่ะ”

เสียงเล็กๆ ของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยทำเอาคนที่เดินตามมาถึงกับเลิกคิ้ว จิรศักดิ์นึกไม่ถึงว่า รปภ. เจ้าของร่างสูงโปร่งท่าทางแมนๆ คนนั้นจะเป็นผู้ชายใจสาว

“ถอยออกไปให้หมด อย่ามายุ่งกับฉัน” หญิงสาวที่ยืนอยู่ริมดาดฟ้า

ตะโกนดังลั่น และทำท่าจะกระโดดลงไป

“เดี๋ยวก่อน! เดี๋ยวก่อน! อย่าเพิ่งกระโดด!” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยซึ่งสวมเสื้อแจ็คเก็ตสีเทาคลุมทับเครื่องแบบของบริษัทใจหายวาบเมื่อเห็นอีกฝ่ายทำท่าเหมือนตัดสินใจจะกระโดดลงไป

“ฉันไม่มีอะไรเหลือแล้ว จะอยู่ไปทำไม สู้ตายไปให้เรื่องมันจบๆ ชะ” หญิงสาวพูดเสียงปนสะอื้นพลาบปาดน้ำตาออกจากใบหน้า

“ไม่ว่าเรื่องราวจะเป็นยังไงทุกอย่างแก้ไขได้เสมอ ถอยออกมาก่อนเถอะคุณ” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนเดิมพยายามพูดรั้งไม่ให้อีกฝ่ายตัดสินใจทำอะไรๆ

“มันแก้ไขไม่ได้แล้ว เขาทิ้งฉันไปแล้ว ชีวิตนี้ฉันไม่เหลือใครอีกแล้ว” หญิงสาวพูดแล้วร้องไห้โฮ

“คุณยังเหลือตัวคุณเองและพ่อแม่ของคุณ คุณจะให้ผู้ชายเพียงคนเดียวมีอิทธิพลเหนือคุณขนาดนั้นเลยหรือ คุณลองเงยหน้ามองดูท้องฟ้าสิ” คนพูดเงยหน้ามองท้องฟ้า และชี้ให้หญิงสาวที่กำลังจะคิดสั้นมองไปที่ก้อนเมฆสีดำที่ลอยต่ำ

“คุณเห็นก้อนเมฆก้อนนั้นมั๊ย ตามหลักการแล้วมันก็เป็นแค่ก้อนเมฆที่กำลังจะกลั่นตัวตกลงมาเป็นน้ำฝน ความรักก็ไม่ต่างกับก้อนเมฆก้อนนั้นนั่นแหละ ตอนที่รักกันท้องฟ้ามันก็สดใสสว่างไสวไปหมด แต่พอถึงวันที่ต้องลาจาก จากก้อนเมฆที่เคยสดใสมันก็จับตัวกลายเป็นก้อนเมฆสีดำคล้ำ แต่คุณเชื่อไหม หลังจากที่ก้อนเมฆของคุณดำจนถึงที่สุดแล้ว ยังไงก็ต้องตกลงมาเป็นฝน ตอนฝนตกมันอาจจะเฉาะเฉาะแลดูลำบากไปบ้าง แต่ถ้าคุณรอจนฝนหยุดตกเมื่อไหร่ คุณจะได้กลับไปเห็นท้องฟ้าที่สดใสของคุณอีกครั้ง ขอเพียงคุณไม่หมดหวังไปซะก่อน มันต้องมีวันนั้นแน่”

จิ้งจอกดี๋อาศัยจังหวะที่ รปภ. พูดเจ็ยแจ้วเกี่ยวกับก้อนเมฆ ท้องฟ้า และความรัก รีบกวาดตามองไปรอบๆ บริเวณ และเมื่อเห็นช่องทางที่จะช่วยดึงตัวหญิงสาวที่คิดฆ่าตัวตายให้หลุดออกมาจากริมตาดฟ้าได้ จึงส่ง

สัญญาณให้นายตำรวจคนอื่นๆ ทำตามแผนที่เคยชักซ้อมไว้

หญิงสาวม้มปาก พูดเสียงเบา “แต่ฉันรักเขา รักมาก ไม่มีเขาฉันอยู่ไม่ได้”

“ไม่ว่าจะรักมากแค่ไหน คุณก็ควรรักตัวเองด้วย” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพูดพร้อมทำหน้าจริงจัง “และจริงๆ แล้วคุณอยู่ได้ คุณอยู่มาได้ตั้งนานก่อนเจอเขาไม่ใช่หรือ ผู้ชายที่ทิ้งคุณไปเขาไม่มีคุณค่าอะไรให้คุณคร่ำครวญถึงหรือ และต่อให้คุณคร่ำครวญใจจะขาดขนาดไหน เขาก็ไม่กลับมา”

“ฉันรู้ แต่เขาหล่อ และฉันคงไม่เจอผู้ชายหน้าตาดีอย่างนี้อีก” หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนยังตัดใจไม่ได้

คนที่กำลังพยายามเกลี้ยกล่อมยั้งคิดๆ กับประโยคนี้ แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจชี้ไปยังนายตำรวจที่พอจะมีหน้าตาเข้าข่ายดีเพียงเล็กน้อยในสายตาตน “คุณว่าผู้ชายคนนั้นหล่อไหม”

จิริศักดิ์เลิกคิ้วเมื่อ ปรภ. ชี้มาที่ตนเอง

หญิงสาวที่เกือบจะคิดสั้นเบือนหน้ามามองจิริศักดิ์ และพยักหน้าเบาๆ “หล่อมาก”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเหลือบมองหน้าคนหล่อมาก แล้วก็พริบตาเหมือนไม่ค่อยจะเชื่อ เพราะถ้าหน้าตาอย่างนี้เรียกว่าหล่อมาก เด็กหัวต้งทั้งหลายที่อยู่แถวบ้านก็น่าจะหลอกกันจนยังไม่อยู่

“คุณรู้อะไรไหม อีกสิบปีผู้ชายคนนี้จะไม่ต่างกับลุงคุณนั้น” พูดจบคนพูดก็ชี้ไปที่จำลองผู้มีใบหน้าอวบอูม ลงพุงเล็กน้อย แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือผมหายไปเกือบทั้งศีรษะ

จิริศักดิ์เลิกคิ้วขึ้นอีกครั้ง แต่หนนี้เหลือบมองไปทางจำลองแล้วทำหน้าเหมือนจะบอกว่าไม่ใช่อนาคตเขาแน่

“คุณเห็นไหม สังขารมันไม่เที่ยงหรือ ถึงวันนี้จะหล่อทุกมุมทุกองศาขนาดไหน แต่ต่อไปในวันข้างหน้าความหล่อมันก็ต้องหดตัวไปตามกาลเวลา

“ไม่มีความหล่อใดๆ ยิ่งยืนเป็นนิรันดร์หรือ ความหล่อมันก็เหมือนกับ
สายตาคนเรา ยิ่งมีอายุยิ่งพร่าเลือน”

หญิงสาวผู้จิตสันเริ่มพยกหน้า และมองมาทางจิรศักดิ์ “แต่พี่เขา
เท่าตินะ”

“มันเป็นภาพหลอกตา” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพียงหนึ่งเดียว
บนดาดฟ้าเอื่อยแ่้งขึ้นอย่างสุภาพ

จิรศักดิ์ต้องเลิกคิ้วเป็นครั้งที่สามในเวลาไม่ถึงห้านาที

“ภาพหลอกตาหรือ” หญิงสาวทำหน้าไม่เข้าใจ

“น่าจะเป็นอย่างนั้น” คนพูดพยกหน้าเบาๆ ก่อนจะพูดอย่างคนที่รู้แจ้ง
เกี่ยวกับคนในเครื่องบิน “ลองถ้าคุณสำรวจคนนี่ถอดเครื่องบินออก ที่
เห็นว่าเหตุนี้จะดรอปลงท่าสิบเปอร์เซ็นต์ทันที อันนี้ยังไม่รวมหน้าต่างเข้าไป
ด้วย แล้วจากการเก็บสถิติย้อนหลังไปสิบปี คนในเครื่องบินเกินกว่า
ร้อยละเก้าสิบถ้าจัดการลอกคราบออกจนหมดแล้วกลับคืนสู่สภาพเดิมๆ
ก็จะเหลือแค่พ้อแอบเข้าวัดตอนสุนัขหลับได้เท่านั้นเอง”

จิรศักดิ์มูมปากกระตุกเล็กน้อย ส่วนจำลองซึ่งยืนอยู่ข้างๆ แอบ
อมยิ้มอย่างเริ่มเห็นด้วยเหมือนกัน

“ขนาดนั้นเลยหรือ” หญิงสาวถาม ชักเริ่มคล้อยตาม

“แน่นอน” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนเดิมเน้นเสียงเพื่อยืนยัน
ก่อนจะชี้ไปบนท้องฟ้าอีกครั้ง หนนี้มันกฟุ้งใหญ่บินโฉบไปมา

“คุณเห็นนกบนฟ้ามันไหม ผู้ชายก็เหมือนนกนั่นแหละ บินไปบินมา
ทั้งวัน ฟุ้งนี้ผ่านไปฟุ้งนั้นก็มาใหม่ ผ่านไปแล้วก็มาใหม่ได้อีก แค่เราทำให้
ได้เมื่อมันบินผ่านไป เชื่อกะละ ลักวันเราก็จะมีนกตัวใหม่ที่ดีกว่านกตัวเก่า
ฟ้ากว้างใหญ่นกขนาดนี้ นกตัวผู้มีให้เราเลือกมากมายนะ”

“เปรียบเทียบได้เห็นภาพมากเลยนะผู้กอง ผู้ชายกับนก” จำลอง
เอ่ยชม

จิรศักดิ์แค้นยิ้ม ไม่พูดอะไร

“ฉัน...ฉัน...” หญิงสาวที่ยืนอยู่ริมดาดฟ้าอีกอักเริ่มลังเล แต่สุดท้ายก็โพล่งความคับแค้นใจออกมา “ฉันมันผู้หญิงไม่สวย ไม่มีเสน่ห์ แทบไม่เคยมีผู้ชายคนไหนชายตามองด้วยซ้ำ”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนเดิมพยักหน้าอย่างเข้าใจหัวอกลูกผู้หญิง และตั้งใจพูดต่อ “แต่ความสวยกับความมีเสน่ห์มันไม่ใช่ทั้งหมดของชีวิต แล้วคุณนี่ความสวยพัฒนาได้ตามกำลังทรัพย์ที่มีในกระเป๋า มีหมอกงๆ ทางด้านศาสตร์การจัดตบแต่งใบหน้าตั้งมากมายที่รอคุณไปใช้บริการ แต่ฉันก็ยังขอยืนยันคำเดิมว่าความสวยก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ย้อยไ้ตามกาลเวลา ไม่ได้เหมือนกัน ผู้หญิงสวยโดยรวมแล้วมันก็ดูน่ารักน่าเอ็นดูอยู่หรอก แต่ถ้าไม่สวยก็ไม่ใช่ว่าจะยิ้มไม่ได้สักหน่อย คุณลองยิ้มให้ตัวเองหรือยัง ถ้ายัง...คุณลองหัดยิ้มดู แล้วคุณจะรู้ว่าคนสวยหรือไม่สวย ยิ้มแล้วก็มีความสุขเหมือนกัน”

หญิงสาวที่กำลังจะคิดสั่นพยักหน้าเหมือนจะเข้าใจ แต่ก็ยังคงตัดพ้อในใจคะซตา “แต่ฉันไม่เก่ง ทำอะไรก็ไม่ได้เรื่อง”

“ไม่เก่งก็ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย” คนที่กำลังพยายามเกลี้ยกล่อมเย้ยด้วยน้ำเสียงให้กำลังใจ สายตาจ้องมองไปยังนัยน์ตาของหญิงสาวที่อยากคิดสั้น

“คุณรู้ไหม จากผลการเก็บข้อมูลตลอดระยะเวลาห้าปีที่ผ่านมาของสถาบันการศึกษาความสามารถของมวลมนุษยชาติที่ประเทศไทยได้เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของประเทศสมาชิก ประเทศไทยมีคนเก่งที่โอเคเกินครึ่งร้อย สลัดห้าอยู่ประมาณไม่เกินสองเปอร์เซ็นต์จากประชากรทั้งประเทศ แต่ทั้งหมดนั้นไม่ใช่ประเด็นสำคัญอะไร เพราะจริงๆ แล้วคนเราไม่ได้วัดคุณค่ากันที่ความเก่ง ความฉลาด หรือความเป็นอัจฉริยะใดๆ ทั้งสิ้น ความดีมีคุณธรรมต่างหากที่เป็นตัวชี้วัดคุณค่าของคน เก่งแต่ไร้คุณธรรม คีล-ธรรมจรรยา จะมีประโยชน์อะไร ถ้าไม่เชื่อ คุณลองถามคุณตำรวจคนนั้นดูก็ได้ว่าเขาชอบผู้หญิงเก่งไหม”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเบือนหน้าหันมาถามจิรศักดิ์ “คุณตำรวจ คุณคิดว่าจะระหว่างผู้หญิงเก่งกับผู้หญิงสติปัญญาปานกลางซึ่งคิดเป็นสัดส่วนส่วนใหญ่ของผู้หญิงทั้งหมด ถ้าให้คุณเลือกคุณจะไม่เลือกแบบไหน”

หญิงสาวที่กำลังคิดสั้นหันมามองจิรศักดิ์อย่างตั้งใจฟังคำตอบ

“ถ้าต้องให้เลือก” จิรศักดิ์พูดซ้ำๆ สายตากมกริบจ้องนิ่งไปยังหญิงสาวที่ยืนอยู่ริมดาดฟ้าและกำลังรอฟังคำตอบ “ผมคิดว่า ผู้ชายส่วนมากไม่สนใจหรอกว่าผู้หญิงที่ตัวเองชอบจะเก่งหรือไม่เก่ง แต่ผมยอมรับผมชอบผู้หญิงสวย”

พูดจบจิรศักดิ์ก็ส่งยิ้มกระซางใจให้หญิงสาวที่คิดสั้น

ในทันทีที่สิ้นรอยยิ้มบาดใจของผู้กองหนุ่ม นายตำรวจสองคนที่ได้รับสัญญาณเป็นรอยยิ้มรุ่นพิฆาตจิตใจจากจิรศักดิ์ก็กระโดดเข้าซาร์จตัวหญิงสาวแล้วรีบดึงตัวเข้ามาในที่ปลอดภัยอย่างรวดเร็ว

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่มีความสูงร้อยเจ็ดสิบนิคๆ ถอนใจยาวอย่างโล่งใจทันทีเมื่อเหตุการณ์ทุกอย่างลงเอยด้วยดี จากนั้นก็เดินเข้าไปหาหญิงสาวที่ยืนตัวสั่นโดยมีนายตำรวจสองคนยืนประคองซ้ายขวา

“คุณรู้ไหม คนไม่เก่งไม่ได้หมายความว่าเขาคือคนโง่ แต่ถ้าวันนี้คุณกระโดดลงไป คุณจะไ้เป็นทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน”

หญิงสาวน้ำตาริน “ขอโทษ ฉันลืมนิดไปชั่วขณะ ต่อไปจะไม่ทำอย่างนี้อีกแล้ว”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยพยักหน้าและเอ่ยอย่างให้กำลังใจ “คุณต้องจำวันนี้เอาไว้เป็นบทเรียนของชีวิต และจะต้องระลึกไว้เสมอว่าบนโลกใบนี้ไม่ได้มีผู้ชายแค่คนเดียว อย่าเอาชีวิตของเราไปผูกติดกับผู้ชายที่ไม่ใช่ดีเราแล้ว เพราะต่อให้คุณคิดถึงเขาจนขาดใจตาย เขาก็ไม่มีทางรู้แน่นอน”

หญิงสาวปาดน้ำตาทั้ง นัยน์ตาทั้งสองข้างเริ่มเต็มไปด้วยแววมุ่งมันเด็ดเดี่ยว “ใช่! อย่าไปเสียน้ำตาให้แก่ผู้ชายไร้ราคา”

“ต้องอย่างนี้ ถึงจะเป็นผู้หญิงแห่งยุคก้าวหน้า เสียใจได้แต่ต้องหยุด โหยหาอดีต ไม่พุ่มพ่ายแว่วอนให้แก่คนที่ไม่รู้จักคุณค่าของเรา ผู้ชายที่ไร้ จรรยาบรรณของการเป็นคนรัก ไม่มีค่าคู่ควรกับเราแม้แต่น้อย” คนชอบใจ ยิ้มกว้าง การได้ช่วยให้คนหลุดพ้นจากวิถีแห่งรักขมนับว่าคุ้มค่ากับการที่ วันนี้บริษัทขาดคนทำงานแล้วต้องมาทำงานแทน

“ขอบคุณทุกคนนะค่ะที่ช่วยทำให้ฉันตาสว่าง และฉันต้องขอโทษ คุณตำรวจด้วยที่ทำให้เสียเวลา” หญิงสาวกล่าวขอบคุณพร้อมขอโทษทุกคน ก่อนจะหันไปมองหน้าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยชนิดหนึ่งพร้อมกับ พยักหน้าให้ จากนั้นก็เซิดหน้าขึ้นมองฟ้า สูดลมหายใจลึกหนึ่งครั้ง และเดิน ตัวตรงจากไปอย่างทะนง โดยมีนายตำรวจสองคนเดินตามไปส่ง

หลังจากเรื่องราวทุกอย่างจบลง จิรศักดิ์หันไปมองเจ้าหน้าที่รักษา ความปลอดภัย “ทางเราต้องขอขอบคุณคุณด้วยที่ช่วยพูดกล่อมและ เบี่ยงเบนความสนใจ ทำให้เราทำงานได้สะดวกขึ้น”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมองหน้าผู้กองหนุ่มและพยักหน้าเบาๆ “ไม่เป็นไรหรอกคุณผู้กอง ฉันทำไปตามหน้าที่ของการเป็นพลเมืองดี ยังไ ชะผู้หญิงก็ย่อมต้องเข้าใจผู้หญิงด้วยกันเอง และสิ่งที่ฉันพูดก็เรื่องจริง ทั้งนั้น”

จิรศักดิ์มองอีกฝ่ายอย่างเสียตาย เด็กหนุ่มคนนี้ถ้าเลือกเป็นผู้ชาย ต้องถือว่าเป็นผู้ชายที่หน้าตาดีมาก น่าเสียตาย ถึงขนาดออกปากว่าผู้หญิง ย่อมต้องเข้าใจผู้หญิง แสดงว่าได้เพิกถอนเพศดั้งเดิมไปอยู่อีกข้างเต็มตัว แล้ว

เมื่อหมดหน้าที่ไม่มีอะไรต้องทำอีก คนที่เพิ่งได้ทำหน้าที่พลเมืองดีก็ หันหลังทำท่าจะเดินผละไป

“ขอโทษนะน้อง ที่บอกว่าผู้ชายเป็นนก ตกลงเป็นนกอะไรหรือ” จ่าละมุนรีบถามด้วยความอยากรู้ก่อนที่พลเมืองดีจะเดินจากไป

คนถูกถามหันกลับมามองจ่าละมุนซ้ำๆ พร้อมเอ่ยด้วยน้ำเสียง

เป็นมิตรจริงใจ “น่าจะเป็นพวกนกสายพันธุ์กระจิบกระจอก”

จ่าละมุนหัวเราะเบาๆ ยื่นส่งอีกฝ่ายจนเดินลับหายไป จากนั้นก็หันไปถามผู้บังคับบัญชาบ้าง “ผู้กองคิดว่าสำหรับผู้หญิงควรเป็นนกอะไรดีครับ”

“ลูกครึ่งผสมสามตระกูล อีแร้ง กระหู่ แซกเต้า” จีรศักดิ์ตอบสวนทันทีอย่างไม่คิดลังเลแม้เพียงเสี้ยววินาที

จ่าละมุนหัวเราะเสียงดังลั่น “ระวังนะผู้กอง ตอบแบบนี้จะถูกผู้หญิงทั้งประเทศเป็นอนหน้าหนี”

“ไม่มีทาง” จีรศักดิ์ยิ้มมุมปากนิดๆ อย่างมั่นใจมากกว่าจะไม่มีวันนั้นแน่นอน

เที่ยมฟ้า เที่ยมเมฆา หญิงสาววัยยี่สิบสี่ซึ่งอยู่ในชุดเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยลงลิฟต์จากชั้นดาดฟ้ามายังชั้นล่าง จากนั้นก็เดินเข้าไปนั่งยังที่นั่งประจำของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำตึก วันนี้เป็นวันที่วุ่นวายพอตัว ตั้งแต่เช้าที่เธอรู้ว่าชาดคนมาประจำที่ตึกนี้เธอก็วิ่งวนหาคนมาแทน สุดท้ายก็หาได้ไม่ครบจนเธอต้องมาเอง และพอมาถึงก็เกิดเรื่องขึ้นทันที โชคดีที่ไม่มีเหตุการณ์ร้ายแรงเกิดขึ้น ไม่อย่างนั้นวันนี้ทั้งวันเธอคงรู้สึกหดหู่แน่

เที่ยมฟ้าถอนหายใจเฮือกอย่างโล่งอก หากเมื่อสักครู่เธอเกลี้ยกล่อมหญิงสาวคนนั้นไม่สำเร็จ ปานนี้คงได้เกิดโศกนาฏกรรมรักรันทดแน่นอน เที่ยมฟ้านึกไปถึงนายตำรวจร่างสูงใหญ่ที่หน้าตาจัดอยู่ในเกณฑ์ปานกลางปกติทั่วไป แต่มีความฉลาดอยู่ในเกณฑ์ดีพอใช้ เพราะเขารู้ว่าเธอตั้งใจเบี่ยงเบนความสนใจของหญิงสาวที่คิดลั่นคนนั้น เพื่อเปิดทางให้นายตำรวจสองคนที่อ้อมไปอีกทางเข้าไปประชิดตัวและช่วยเหลือได้อย่างราบรื่น

คนที่หน้าตาอยู่ในเกณฑ์ปานกลางของเที่ยมฟ้าเดินผ่านโต๊ะเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเพื่อจะกลับไปทำงานต่อ หากแต่ทางตาข่ายลือไปเห็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนเดิมนั่งนิ่ง คอตั้งตรง ตัวแข็งทื่อ แถม

สีหน้ายังดูเฉื่อยชาราวกับตนเองเป็นกอไม้แห้งๆ ที่เปะติดไว้ชั่วคราวตามฝาผนัง
ผู้กองหนุ่มนึกภาพกอไม้เหี่ยวๆ ที่กลืนไปกับฝาผนังห้องแล้วนึกขำในใจ...
ข้างเป็นมนุษย์ที่เข้ากับฝาบ้านได้ดีมาก

“พวกพี่กลับก่อนนะน้อง” จ่าละมุนเอ่ยลาเทียมฟ้า

เทียมฟ้ายิ้มและผงกหัวให้จ่าละมุน

จิริศักดิ์เลิกคิ้วและชะงักไปนิดหนึ่งเมื่อเห็นรอยยิ้มของ รมภ. หนุ่ม
ที่ตอนนี้เปลี่ยนใจเป็นหญิงสาวไปแล้ว นึกไม่ถึงว่าหมอนี่เวลายิ้มจะดูหวาน
มาก หวานเหมือนผู้หญิงจนแทบแยกไม่ออก โชคดีที่ไม่ไปเจอกันข้างนอก
ไม่อย่างนั้นคงทำเขาสับสนพิลึก

เทียมฟ้าเลิกคิ้วตามจิริศักดิ์หลังจากสังเกตเห็นอาการของอีกฝ่าย

“เอ่อ...คุณผู้กองมีปัญหาอะไรกับคิ้วหรือเปล่า ฉันเห็นตั้งแต่ตอนที่
อยู่บนดาดฟ้า คุณผู้กองเลิกคิ้วไปแล้วสามครั้ง และถ้านับรวมครั้งสุดท้าย
ที่คุณผู้กองเพ่งทำไปเมื่อกี้ก็รวมเป็นสี่ครั้ง สี่ครั้งภายในเวลาสิบแปดนาที่
เฉลี่ยแล้วสี่นาที่ครั้งผู้กองจะเลิกคิ้วหนึ่งครั้ง ซึ่งนั่นเป็นค่าเฉลี่ยที่ไม่ค่อยดี
เท่าไร” จันว่ามันเป็นสัญญาณระยะเริ่มต้นว่าระบบกล่อมเนื้อส่วนบนของ
การขยับคิ้วของคุณผู้กองอาจจะกำลังมีปัญหา จันว่าคุณผู้กองควรหาเวลา
ว่างไปพบแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญสักคน เขาจะได้แนะนำการทำกายภาพบำบัด
เพื่อไม่ให้คิ้วของคุณผู้กองต้องกระตุกบ่อยอีก” น้ำเสียงของคนที่ตั้ง
ข้อสังเกตเต็มไปด้วยแววจริงจัง

“ผู้กองเลิกคิ้วไปสี่ครั้งจริงหรือครับ” จ่าละมุนกระซิบถาม

“ผมไม่ได้นับ” จิริศักดิ์ตอบกลับเสียงเข้ม

“จริง” เทียมฟ้าตอบแทน พยักหน้ายืนยันซ้ำ

“ขอบคุณมากที่อุตส่าห์นับการเลิกคิ้วของผม” จิริศักดิ์เอ่ยขอบคุณ
เสียงต่ำ นัยน์ตาจ้องคนนับจำนวนการเลิกคิ้วของตนเองเขม็ง...ไฉ่เด็กนี่มัน
วอนจริงๆ

“ไม่เป็นไรหรอกคุณผู้กอง ฉันก็แค่บอกจากสิ่งที่เห็น” เทียมฟ้ายิ้ม

มูมปากนิดๆ จากนั้นก็หันกลับไปนั่งตัวตรงหน้าหนึ่งเหมือนเดิมอย่างไม่คิดสนใจตำรวจสองนายที่ยืนอยู่ตรงหน้าอีก

จิรศักดิ์ทำเสียงฮึบๆ ในลำคอ และผละเด็นไปพร้อมกับพึมพำในใจ
‘ให้ตายเถอะวะ ทำทางหน้าตาแข็งแบบนี้เดอนาคตล่องหน้าได้เลย
ภายในสามปีต้องวิวัฒนาการความแข็งแรงจนกลายเป็นไม้คานหินค้ำยันเสาบ้าน
แน่ๆ ช่างน่าบูชาเหลือเกิน...อนาคตมนุษย์แข็งทื่อ’

เมื่อจิรศักดิ์และจำลองเดินผ่านไป เทียมฟ้าก็ส่ายหัวเบาๆ โล้หลัง
ชายทั้งสองคน

“แปลกคน อุตส่าห์เตือนด้วยความหวังดีแท้ๆ กลับมาลงสิ่งตาไปนใส่
ตอนเด็กนิสัยเกรียงไงโตขึ้นมาก็ยังเหมือนเดิม น่าสงสารจริงๆ ทั้งคิ้วทั้งตา
ดูยังไงก็เหมือนแผนผังสีกกร่อน คุณผู้กองจิรศักดิ์ หัสปัญญา เขาจะรู้ตัว
บ้างไหมว่าควรได้รับการซ่อมบำรุงตัวก่อนที่จะชำรุดไปมากกว่านี้ เฮ้อ...”

เทียมฟ้าถอนใจเสียงดัง ทำไมเธอจะจำเด็กชายที่เธอเคยเจอตอน
เด็กๆ ไม่ได้ ผู้ชายคนนั้นเกรมาตั้งแต่เด็ก และถึงแม้เธอจะเคยเจอกับเขา
เพียงแค่สองครั้ง แต่ทั้งสองครั้งนั้นเธอไม่มีวันลืม โดยเฉพาะชื่อเขาที่เธอ
จำได้แม่นยำมาก...

จิรศักดิ์ หัสปัญญา เด็กผู้ชายตัวผอมสูงผู้มีหน้าตาเหมือนกระสวย
อวกาศกำลังจะหลุดวงโคจรของโลก ที่สามารถแก้งคนได้อย่างตาไม่กะพริบ
ซ้ำร้ายยังมีปากที่ร้ายกาจที่สุด โชคยังดีนิดหนึ่งที่พอโตขึ้นมายังสามารถ
พัฒนาความฉลาดให้พอมืออยู่บ้าง ไม่ใช่เก่งแต่ใช้ปากและใช้กำลังเท่านั้น

อดีตเด็กหญิงที่เคยโดนแก้งย่อนระลึกลงไปถึงวันวานครั้งที่ตนเองอายุ
ประมาณสี่ขวบ

วันนั้นเพื่อนรักของมารตามที่บ้านพร้อมกับเด็กชายตัวสูงที่น่าจะอายุ
ไม่เกินสิบสาม วันนั้นเธอแต่งตัวด้วยชุดเจ้าหญิงกระโปรงยาวพุดพื้นสีชมพู
เจิดจ้าตัวเก่ง ในทันทีที่เด็กชายคนนั้นเห็นเธอ เขาก็เบะปาก สายตาจ้อง
มองเหมือนเธอเป็นตัวตลกที่จู่ๆ ก็หลุดออกมาเดินสะเปะสะปะกลางถนน

และเมื่อมารดาของเธอแนะนำเธอกับเขาว่าเธอชื่อเทียมฟ้า ประโยคแรกที่เด็กผู้ชายคนนั้นพูดกับเธอก็เป็นประโยคที่ทำเอาเธอจำฝังใจมาจนทุกวันนี้

‘ยินดีที่ได้รู้จัก เจ้าหญิงกระเทียมแดง’

เทียมฟ้าสุดลมหายใจลึกเมื่อนึกถึงเรื่องต่อจากนั้นที่ต้นน้ำตาไหลพราก ร้องไห้โฮเสียงดังลั่น เธอแผดเสียงร้องจนทุกคนตกใจและรีบบอกว่าพี่เขาแค่หยอกเล่น แต่เธอรู้ว่าเด็กผู้ชายคนนั้นไม่มีทางแค่หยอกเล่นแหยๆ อย่างเดียวแน่นอน เพราะนัยน์ตาที่เด่นระริกๆ ไหวๆ ของเขานั้นเต็มไปด้วยความชอบใจที่เห็นเธอร้องไห้

ที่สำคัญที่สุด พอสบโอกาสกลับหลังผู้ใหญ่ เขาก็ยกคิ้วหลิวตาล้อเลียนแถมยังส่ายหัวพูดกับเธอให้ได้ยินกันเพียงสองคนว่า

‘ยายเจ้าหญิงกระเทียมชี้แยะแหยแหวะ หน้าตายั้มู๋ไม่เอาไหน ร้องไห้แล้วหน้าเหมือนตุตลิงกังติดขี้เลน ปากบิตเบี้ยวห้อย รุจมุกโตบาน ตาโปนอย่างกับไข่ไดโนเสาร์...’

หลังจากนั้นสิ่งที่เทียมฟ้าจดจำได้อย่างแม่นยำชนิดที่ไม่มีวันลืมเลือนจากใจก็คือ เธอคว้าไม้บรรทัดที่วางอยู่บนโต๊ะกะเอามาฟาดใส่หัวเด็กชายเต็มแรง แต่อีกฝ่ายก็ไวมาก หลบได้ทันสบายๆ แบบที่ไม่แม้แต่จะสะกิดผิวหนังสักนิด

เทียมฟ้าถอนหายใจยาวอีกครั้งเมื่อนึกถึงอดีตอันแสนรวดเร็วใจของตนเอง เพราะนั่นยังไม่ใช่ช่วงเวลาที่เราร้ายที่สุด ช่วงเวลาที่เลวร้ายที่สุดเกิดขึ้นหลังจากที่เธอฟาดไม้บรรทัดไปแล้วและวิ่ง หลังจากนั้นเธอก็โดนเล่นงานกลับด้วยวาจาอันแสนโหดร้ายอย่างไม่ยั้ง ซ้ำร้ายพอเขาจับจุดได้ว่าเธอกลัวหนอน เด็กผู้หญิงอายุเพียงสี่ขวบอย่างเธอก็ต้องกลายเป็นลูกไล่ให้เขาโขกสับจนละ ทั้งยังโดนสั่งโดนบังคับ รวมถึงใช้แรงงานเด็กสารพัด เขาช่างเป็นเด็กชายที่ร้ายเหลือทนจริงๆ

จากนั้นการที่เธอได้ใช้เวลาอยู่กับเด็กผู้ชายที่ใครๆ ต่างก็ชื่นชมหนักหนาว่าเป็นเด็กแสนดีมีใจเมตตาชอบช่วยเหลือผู้อื่น ก็ทำให้เธอได้เรียนรู้

และเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงคำว่า ‘ภาพลวงตาของผู้ชาย’ ได้เป็นอย่างดี

ไม่น่าเชื่อ จากวันนั้นจนถึงวันนี้ เวลาผ่านมาแล้วยี่สิบปี เขาจำเธอไม่ได้แน่นอน จะมีก็แต่ตัวเธอเท่านั้นที่จำเขาได้ และไม่ใช่ว่าเป็นเพราะเขานำจดจำหรือนำประทับใจอะไรมากนักหรอกนะ ที่เธอจำได้เป็นเพราะตัวเธอเองต่างหากที่เป็นเด็กที่มีความจำจัดอยู่ในขั้นดีเกินปกติมาตั้งแต่ยังเด็ก หรืออาจจะถึงขั้นดีมากเป็นพิเศษด้วยซ้ำ

เทียบฟ้าเปรียบเทียบระหว่างอดีตกับปัจจุบันของจिरักดิ์ สุดท้ายจึงลงความเห็นว่ ตัวเขาสูงและหนาขึ้นกว่าเดิมค่อนข้างเยอะ นับว่าทางร่างกายพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น ส่วนหน้าตาเปลี่ยนไปแค่นิดหน่อยเท่านั้น เพราะตาทั้งสองข้างก็กลมๆ ปูดๆ เหมือนเดิม จมูกถึงจะมีสันโด่งแต่ก็โด่งเหมือนจะทะลุออกมา ส่วนปากนั้นก็ยังบางๆ เบะๆ ไม่ต่างจากเดิมเท่าไร ยิ่งคิ้วไม่ต้องพูดถึง หนาดำเป็นป็นแทบจะกันฝนสาดใส่หน้าได้เลยด้วยซ้ำ

สรุปแล้วโดยรวมก็ไม่สามารถพัฒนาหน้าตาให้ดูดีขึ้นได้สักเท่าไร จัดอยู่ในหมวดหมู่ผู้ชายหน้าตาคาบเส้นพอดีกับเกณฑ์ปกติทั่วไป และนั่นอาจรวมไปถึงนิสัยที่คงไม่ได้ดูดีขึ้นด้วยแน่นอน

๒

เป็นเวลาเกือบสามทุ่มตอนที่จිරคักดีเพิ่งกลับถึงบ้าน ในทันทีที่ชายหนุ่มเดินเข้าบ้าน ก็เห็นเจนจิราผู้เป็นมารดานั่งอยู่ที่เก้าอี้รับแขก ท่าทางเหมือนกำลังรอคอยใครสักคน

“แม่รอผมหรือเปล่าครับ” จिरคักดีถามมารดาอย่างค่อนข้างรู้ตัว เพราะทุกครั้งที่มาดามีเรื่องจะพูดคุยกับเขา จะต้องนั่งคอยที่เก้าอี้ตัวเก่งตัวเดิมและนั่งทำเดิมมาโดยตลอด

เจนจิรายิ้มให้ลูกชาย ตอบเพียงสั้นๆ “จ๊ะ”

จिरคักดีเดินเข้าไปนั่งลงข้างมารดาและพูดยิ้มๆ “มีอะไรครับแม่ แต่อย่าบอกนะครับว่าแม่เจอลูกสะใภ้ที่เฝ้าหมาแล้ว เพราะถ้าแม่บอกอย่างนั้นชีวิตของผมคงได้เข้าสู่โหมดหาวดผวาอีกครั้งแน่นอน”

มารดาผู้กองหนุ่มส่ายหน้ากับวาจาลูกชายคนรอง ก่อนจะถาม “จกจำเพื่อนแม่ที่ชื่อมณีฟ้าได้ไหม”

จिरคักดีทำหน้าคิดชั่วครู่ จากนั้นก็พยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงว่าจำได้ “ถ้าผมจำไม่ผิด ลูกสาวเขาชื่อกระเทียมต้องใช้ไหมครับ”

เจนจิราคือนลูกชายที่ทำหน้ายิ้มๆ ซ้ำๆ “ปากเราก็เป็นชะอย่างนี้นั่นแหละ ถึงทำให้น้องเขาร้องไห้เสียใจ”

“โอ้ แม่ครับ แคร่ร้องไห้นั้นเรื่องธรรมดามาก แม่อย่าลืมนะครับว่า คุณน้องกระเทียมของแม่ จู่ๆ เธอก็ถูกผีสิง คว่าไม่บรรทัดอันเบ้อเริ่มกะมา ฟาดหัวผมเต็มที” จิรศักดิ์เล่าพร้อมกับชนลูกชู้

“ก็เราอยากไปเหย่น้องเขาก่อน จริงๆ แล้วน้องเขาเป็นเด็กเรียบร้อยน่ารัก” เจนจิราแก้ตัวให้ลูกสาวเพื่อนที่โดนลูกชายตนเองแกล้ง

“แม่ครับ” จิรศักดิ์พูดเสียงเพี้ยนนิดๆ “ไม่บรรทัดนั้นเหล็กเพียวๆ ไม่มีส่วนผสมอื่นใดเจือปนเลยสักนิดนะครับ ถ้าวันนั้นผมหลบไม่ทัน ปานนี้คงได้แผลเป็นติดหัวมาแน่นอน นี่หรือครับเด็กแสนดีเรียบร้อยน่ารัก”

“น้องเขาไม่ได้ตั้งใจหรอก” เจนจิราบอกลูกชายอย่างรู้จักลูกสาวเพื่อนของตนเองดี

“ครับ ผมรู้” จิรศักดิ์ยิ้ม แต่จู่ๆ ก็หุบยิ้มฉับแล้วเหลือบมองมารดาอย่างหวาดระแวง “คนนี้ไม่ใช่หวะครับแม่ หนนั้นผมแขยงไม่บรรทัดไปตั้งหลายปี”

เจนจิราคือนขำขำใส่ลูกชายอีกครั้ง “จะเป็นเรานั้นแหละที่ไม่ไหวสำหรับน้องเขา”

จิรศักดิ์หัวเราะเหมือนโล่งอก “โอ้ แม่ครับ เห็นลูกชายเราคางคังเหวขนาดนั้นเลยหรือครับ”

“ไม่เอา เลิกพูดเล่นได้แล้ว” เจนจิราสายหัว ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงลูกสาวเพื่อน “ตอนนี้แม่แค่อยากให้คุณช่วยน้องเขาหน่อย”

“ช่วยเรื่องอะไรครับ” จิรศักดิ์ถาม อยากรู้เหมือนกันว่ายายน้องกระเทียมมีเรื่องอะไร ถึงขนาดทำให้แม่ของเขาเอ่ยปากขอร้องเขาได้

“เมื่อปีที่แล้วคุณตาน้องเขาเสีย แล้วตั้งแต่นั้นมาน้องเขาก็ต้องมารับหน้าที่ดูแลบริษัทรักษาความปลอดภัย น้องเขาไม่มีความรู้ทางด้านนี้เลย แถมยังเป็นผู้หญิงเรียบร้อย เห็นฉันทักว่าตอนนั้นบริษัทกำลังมีปัญหา แม่

อยากให้เข้าไปช่วยน้องหน่อย เพราะว่าช่วยเหลืออะไรได้บ้าง เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนเดียวคุมคนขนาดนั้นคงรับมือไม่อยู่” เจนจิราบอกลูกชาย สีน้าแลดูกังวลแทนคนที่เอ่ยถึง

“ทำไมไม่ให้น้ำจืดไปดูแลครับแม่ รายนั่นคุมทั้งคนทั้งเงินเก่งมาก” จิรศักดิ์โยนไปให้น้องสาวของตนซึ่งเป็นเจ้าของสถาบันสอนศิลปะป้องกันตัวเอ็นเจียม

“มันไม่เหมือนกันหรอกจ้ะ บริษัทรักษาความปลอดภัยมีคนหลากหลาย สมัยก่อนคุณตาเขาเป็นทหารเก่าเลยไม่มีปัญหาอะไร แต่ตอนนี้น้ามันเหลือแต่ผู้หญิง มณี خاک ล้ว แม่เองก็คิดเหมือนกัน แม่เลยอยากให้เข้าไปดูที่บริษัทนั้น อย่างน้อยจกก็เป็นผู้ชาย คงพอให้คำปรึกษาน้องเขาได้ ครั้งนี้แม่ขอนะ น้องเขาไม่มีใครจริงๆ” เจนจิราบอกเหตุผลอย่างนุ่มนวลเกมบักบับให้ลูกชายทำตามที่ร้องขอ

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้ครับ เห็นแก่ตอนเด็กๆ ที่ผมเคยเอาขนมเขมากิน” จิรศักดิ์รับปากมารดาอย่างไม่คิดมาก

คนเป็นแม่สายหัว “แล้วห้ามไปรังแกน้องเด็ดขาด น้องเขาเป็นเด็กว่านอนสอนง่าย เป็นกุลสตรีไม่สู้คน ค่อยๆ พูด ค่อยๆ สอนน้องเขาดีๆ อย่าได้ไปกวนโมโหน้องเขาด้วยนะจ้ะ”

“ครับแม่ ผมรับรองว่าจะทำตัวเป็นสุภาพบุรุษเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์” จิรศักดิ์รับปากแต่แอบกลั่นหัวเราะในใจ ใจจริงเขาอยากบอกมารดาเหลือเกินว่า...ถ้าเขาจะรังแกผู้หญิงสักคนก็เลือกเหมือนกันนะครับ

วันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันหยุด จิรศักดิ์ทำธุระส่วนตัวช่วงเช้าเสร็จเร็วและเหลือเวลาว่างช่วงบ่าย ดังนั้นจึงไม่คิดรอให้เสียเวลา ชายหนุ่มตรงไปยังบริษัทเทียมแสนดีรักษาความปลอดภัย เพื่อไปทำหน้าที่ลูกที่ดีตามคำสั่งของมารดา

เมื่อมาถึงบริษัทเทียมแสนดี จิรศักดิ์ขับรถเลี้ยวเข้าไปจอดในที่

จอตระของบริษัทได้อย่างสะดวกสบายมาก จนผู้กองหนุ่มถึงกับต้องเลิกคิ้วมองบ๋อมยามที่ไร้คนดูแล ข้าพนักงานในชุดรักษาความปลอดภัยของบริษัทก็ยิ่งเดินกันเรื่อยเปื่อย ไม่ได้คิดสนใจคนแปลกหน้าอย่างเขาแม้แต่น้อย

“เป็นบริษัทรักษาความปลอดภัยที่ระบบรักษาความปลอดภัยในบริษัทตัวเองห่วยมาก” จิรศักดิ์บ่นอุบถึงบริษัทที่เคยมีชื่อเสียงเป็นอันดับหนึ่งเรื่องระบบรักษาความปลอดภัย แต่ตอนนี้กลับหละหลวมปล่อยให้คนนอกเข้าออกได้อย่างง่ายดาย

จิรศักดิ์เดินผ่านเข้าประตูสำนักงานไปโดยไม่มีใครสนใจ ชายหนุ่มเดินตรงเข้าไปเรื่อยๆ จนท้ายที่สุดก็เข้ามาในห้องทำงานห้องหนึ่ง และมาหยุดยืนอยู่หน้าโต๊ะว่างเปล่าตัวหนึ่ง

“เฮ้อ...”

เสียงถอนใจที่ดังลอดออกมาจากใต้โต๊ะทำเอาจิรศักดิ์ถึงกับจ้องมองด้วยความแปลกใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงต้องมุดเข้าไปอยู่ใต้โต๊ะแบบนั้น

“อยู่ไหนเนี่ย” เจ้าของเสียงบ่นอุบอยู่ใต้โต๊ะ

ผู้กองหนุ่มซึ่งอยู่ในชุดล่าลองก้มลงมองพื้น และเมื่อเห็นปากกาที่ตนเองเหยียบมิดไปครึ่งด้าม จึงชักเท้าออกและใช้เท้าเขี่ยปากกาให้กลับเข้าไปใต้โต๊ะ

“เจอแล้ว!” เสียงที่ดังอยู่ใต้โต๊ะเต็มไปด้วยความยินดี แต่พอผ่านไปแค่แฉึดใจก็เปลี่ยนเป็นเสียงร้องโอดครวญแทน “อะไรกัน หล่นแค่นี้ถึงกับแตกเลยหรอ ด้ามหนึ่งตั้งหลายบาท บอบบางจริงๆ ดูซิ แตกไปตั้งครึ่งด้าม”

เมื่อคนที่มุดอยู่ใต้โต๊ะโผล่หน้าขึ้นมา จิรศักดิ์ซึ่งพยายามวางสีหน้านิ่งมาโดยตลอดถึงกับเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นหน้าอีกฝ่ายชัดๆ

“ห่าสิบหกบาท ยังไม่ได้เขียนลักตัว แตกแล้ว” เทียมฟ้าโอดครวญต่อด้วยความเสียดายเงิน และเพราะมัวแต่มองปากกาจึงไม่ทันสังเกตเห็นคนที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะ

จิริศักดิ์ยืนนิ่ง มองสีหน้าวิตกจริตของอีกฝ่ายที่เหมือนคนสูญเสียของรักหรือเงินไปสักร้อยล้านแล้วสายหัว ก่อนจะกระแอมส่งสัญญาณ เพื่อให้ตนเองต้องเห็นอาการพุ่มพ่ายกับปากกาไปมากกว่านี้

“สวัสดีครับ”

เทียมฟ้ารีบยกหน้าจากปากกาพร้อมกับอาการคอตังตรง หน้านิ่งแข็งจากนั้นเมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าชัดๆ นัยน์ตาเทียมฟ้าก็หรี่ลงเล็กน้อย และรีบเอ่ยด้วยน้ำเสียงเป็นการเป็นงานทันที

“บริษัทเทียมแสนดียินดีต้อนรับใช้ค่ะ”

จิริศักดิ์แทบจะหัวเราะกับมาดซึ่งขังสำหรับต้อนรับลูกค้าที่ไม่หลุดเลยแม้แต่หน่อย แต่มันไม่สายไปหน่อยหรือในเมื่อเขามายืนรออยู่เกือบห้านาทีแล้ว

“ผมไม่มีอะไรให้บริษัทเทียมแสนดีรับใช้ ผมมาหาเทียมฟ้า เขาอยู่ไหม” จิริศักดิ์เอ่ยเข้าเรื่องอย่างไม่อยากเสียเวลา เพราะถ้าไม่เจอตัวเขาจะได้กลับ

เทียมฟ้ามองหน้าจิริศักดิ์อย่างไม่ไว้วางใจ “ไม่ทราบว่าคุณผู้กองมีธุระเรื่องอะไร”

เมื่อเห็นคนตรงหน้าทำหน้าคิดหนักจนน่าหมั่นไส้ จิริศักดิ์จึงแกล้งพูดเสียงพราวให้อีกฝ่ายไปตีความเอาเอง “เป็นธุระส่วนตัวมาก...”

“ส่วนตัว แน่ใจหรือ” เทียมฟ้าย้าถาม

“แนใจครับ” จิริศักดิ์ยิ้มมุมปาก ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้า “เป็นธุระส่วนตัวที่ผมกับน้องเทียมฟ้าควรจะได้พูดกันสองต่อสองเท่านั้น”

เทียมฟ้ามองจิริศักดิ์ด้วยความไม่ไว้วางใจอย่างหนัก หลังจากได้ฟังคำเรียกที่ดูสนิทสนมมาก ทั้งๆ ที่มันไม่มีความจริงปนอยู่สักนิด

จิริศักดิ์สายหัว “ตกลงน้องเทียมฟ้าอยู่ไหม ถ้าอยู่บอกเขาว่าพี่จิริศักดิ์จะขอคุยธุระด้วย ใช้เวลาไม่นานหรอกถ้าคุยกันรู้เรื่อง”

“พี่จิริศักดิ์เลยหรือ” เทียมฟ้าพึมพำ แว่ต่ายังเต็มไปด้วยความ

ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะมาไม่ไหนกันแน่

จิรศักดิ์เลิกคิ้ว มองจ้องหน้า ตาหรือลงเหมือนกำลังค้นหาอะไรบางอย่าง
“เอ่อ...คือ เทียมฟ้า...”

จังหวะที่เทียมฟ้ากำลังจะพูดต่อ ประตูห้องก็เปิดพลั่ว พร้อมๆ กับ
ที่ชายหนุ่มคนหนึ่งกึ่งเดินกึ่งวิ่งเข้ามา “ช่วยออกไปห้ามสมศักดิ์ศรีกับสุน
ทีครับ ตอนนี้สองคนนั้นกำลังทะเลาะกันใหญ่เลยครับ”

เทียมฟ้าเลิกสนใจจิรศักดิ์ ลูกพรวดวิ่งออกไปจากห้องทันที จิรศักดิ์
มองตามแล้วถอนใจที่ถูกทิ้งให้อยู่คนเดียว และเมื่อไม่มีอะไรให้ทำที่ดีกว่า
การเดินตามไปดู จิรศักดิ์จึงเดินตามไปด้วยอีกคน

ใต้ลานอาคารที่เคยโล่ง ตอนนี้กลับเต็มไปด้วยบรรดาชายวัยกลางคน
ที่ยืนแบ่งข้างกันอย่างชัดเจน เสียงหมัดแลกหมัดและเสียงตะโกนสบถด่า
ทำหยาได้ตอบกันดังลั่น เทียมฟ้าวิ่งเข้ามาด้วยความรวดเร็ว และพยายาม
จะห้ามปรามทั้งสองฝ่าย

“หยุด! หยุด! อย่าทะเลาะกัน มีอะไรค่อยๆ พูดจากัน พูดกันดีๆ
นะ” เทียมฟ้าตะโกนบอก แต่ไม่มีใครสนใจคนที่เข้ามาห้ามแม้แต่คนเดียว

จิรศักดิ์เดินตามมามองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า ชายหนุ่มสองคน
กำลังชกต่อยกันโดยแต่ละข้างมีฝ่ายของตนเองที่ยืนตะโกนเชียร์และด่าทอ
ฝ่ายตรงข้ามไปพร้อมๆ กัน ทุกคนที่ยืนรายล้อมล้วนอยู่ในชุดเจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยของบริษัทเทียมแสนดี

“หยุด! หยุด!” เทียมฟ้าตะโกนห้ามอีกครั้ง แต่ผลลัพธ์ก็ออกมา
เหมือนเดิม คือไม่มีใครสนใจแม้แต่คนเดียว ชั่วร้ายเหมือนเรื่องกำลังจะ
บานปลายหนักกว่าเก่า เมื่อมีมวยอีกคู่กำลังจะเกิดขึ้น

เทียมฟ้ากำมือแน่น พยายามข่มความโมโหสุดกำลัง จนเมื่อรู้ว่าห้าม
ด้วยคำพูดไม่ได้ผล เทียมฟ้าจึงเริ่มหาตัวช่วยด้วยการเดินไปหยิบถังน้ำ
และใส่น้ำมาจนเต็ม จากนั้นก็เดินดุ่มๆ แหกเข้าไปกลางวงโดยไม่สนใจใคร
แล้วสาดใส่มวยคู่เอกทันที

ทั้งสองคนยังคงชกกันต่อ จนเทียมฟ้าต้องกำหุ้หัวถึงน้ำเอาไว้นั่น และเมื่อเห็นแล้วว่าน้ำไม่มีผลต่อการหยุดใช้กำลังของผู้ชาย สุดท้ายผู้หญิงที่ไม่นิยมความรุนแรงก็ทนไม่ไหว ตะโกนเสียงดังลั่น

“น้ำยังหยุดสู้ชกกันได้เลย ทำไมถึงหยุดผู้ชายทะเลาะกันไม่ได้!”

จิริคักดีแทบหลุดหัวเราะออกมา ส่วนคนที่เหลือต่างหยุดชะงัก เสียงเชียร์เสียงดาทอเลยพลอยเงียบลงไปด้วย ยกเว้นแต่มวยคู่เอกที่ยังเลือดเข้าตา เดินหน้าชกกันต่ออย่างไม่มีใครยอมใคร

เทียมฟ้ากัดริมฝีปากแน่น พยายามนับเลขในใจเพื่อช่มกั้งความโมโห

‘หนึ่ง...ยังไม่หยุด’ นัยน์ตาทั้งสองข้างของคนนับเลขหนึ่งจ้องเขม็งใส่คนที่ยังพัดกันวู

‘สอง...ยังไม่หยุดอีก’ เสียงกัดฟันกรอดๆ ของคนที่พยายามนับเลขสองดังเบาๆ

‘สาม...ไม่หยุดไฉน’ ความโมโหของคนที่ยกยอกลั่นเอาไว้อย่างเต็มที่พุ่งเดือดจนทะลักสูงปรี๊ด ก่อนที่ความเดือดนั้นจะทั้งดิ่งลงมาที่เท้า จากนั้นเท้าของคนทีกลั่นโมโหไว้แล้วอย่างเต็มที่ก็ยื่นเข้าไปที่หลังของมวยคู่เอกอย่างแรง พร้อมกับเสียงเชียร์ที่คำรามในลำคอ

“กรุณาหยุดซะเถอะ”

จิริคักดีเลิกคิ้วเมื่อเห็นมวยคู่เอกโดนรองเท้าสีดำคาน้ำเงินสามแถบ รุนยออดีตที่เขาหาซื้อไม่ได้เข้าไปเต็มที่ หลัง และถาล้มลงไปในอนบนพื้นอย่างน่าเกลียดแบบนั้น

“จะหยุดหรือไม่หยุด” เทียมฟ้าถามด้วยเสียงคำรามแทบต่ำ

คู่กรณีทีก่อเรื่องวิวาทมองหน้าเทียมฟ้า สุทธนอกอาการโกรธจัด ลูกขึ้นแล้วเดินปรี่เข้าหาเทียมฟ้าเหมือนจะเอาเรื่อง สมศักดิ์ศรีรับลูกขึ้นตาม และพยายามจะเข้าไปขวางสุทธ แต่โดนสุทธชกหน้าจนล้มไปอีกครั้ง ท่ามกลางความตกใจของพนักงานที่เหลือ

“สุธน! อย่า!”

เสียงห้ามของเพื่อนๆ ดังขึ้น ส่วนหนึ่งพยายามจะเข้าไปห้ามไม่ให้สุธนทำอะไรที่แย่มาก แต่คนถูกห้ามไม่ฟังเสียง สะบัดตัวหลุดออกมาได้ก็เดินแถมวิ่งเข้าไปพร้อมกับง้างหมัดจะต่อยคนที่เอาเท้ายันหลังให้ตนเองต้องอับอายขายหน้าคนอื่น

จิรศักดิ์ถอนใจเฮือกอย่างเซ็งๆ และในจังหวะที่อีกฝ่ายปล่อยหมัดผู้กองหนุ่มซึ่งจู่ๆ มายืนข้างหลังเทียมฟาก็กระชากตัวเทียมฟ่าหลบไปอีกทาง จากนั้นก็อาศัยความไวจับข้อมือคนที่คิดจะต่อยเทียมฟ่าปิดไฟลงหลัง แล้วเหวี่ยงกลับไปให้ลงนอนแผ่บนพื้นอย่างเดิม

ชาตรี เพื่อนสนิทของสุธนที่ยืนคุมเชิงอยู่ข้างๆ เห็นเพื่อนรักเสียท่าก็กระโจนเข้ามาหมายจะตอยหน้าจิรศักดิ์เพื่อแก้แค้นแทนเพื่อน จิรศักดิ์เอาเท้ายันไว้และชักโครมเข้าให้ ก่อนจะจับอีกฝ่ายเหวี่ยงไปสมทบกับเพื่อนที่ยังนอนอยู่บนพื้น เพื่อนของสุธนอีกสามสี่คนทำท่าจะเข้าไปรุมจิรศักดิ์ แต่จิรศักดิ์ทำหน้าเหี้ยม สาดสายตากกร้าวใส่กลุ่มเพื่อนสุธนพร้อมชี้หน้าว่าอย่าเข้ามาเด็ดขาด ทำให้ทั้งหมดชะงักแล้วถอยหลังกลับไปยืนที่เดิม

สุธนและชาตรีลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล สายตาจ้องมองจิรศักดิ์ด้วยความแค้น

“เอ็งเป็นใคร ถ้าไม่ยอมตายถอยไป” เมื่อพูดจบสุธนก็ทำท่าจะเข้าไปต่อยจิรศักดิ์

“ก่อนจะลงมือ ช่วยคิดให้หนักก่อนนะไอ้น้อง” จิรศักดิ์เตือนอย่างสุภาพ

สุธนส่ายยืมไม่สนคำเตือน เดินกร่างเข้าหาจิรศักดิ์เหมือนประกาศศักดาให้คนอื่นรู้ว่าตนเองนั้นกร่างและแน่แค่ไหน

จิรศักดิ์มองคนที่เดินกร่างเข้ามาด้วยสายตาคมกริบ ผู้กองหนุ่มส่ายหัวนิดหนึ่งอย่างระอาใจกับความกร่างบนพื้นฐานสมองสุญญากาศกลวงไป จากนั้นก็ตัดสินใจยกมือขึ้นกระดิกนิ้วเรียกให้ทั้งคู่เข้ามาพร้อมกัน

เมื่อเห็นอีกฝ่ายกระดิกนิ้วเรียก คนที่รู้สึกเหมือนโดนหยามก็เลือด
ขึ้นหน้า วิ่งปรี่เข้าหาจิริคักดีทันที

เทียมฟ้าเห็นแล้วตกใจรีบร้องห้ามเสียงหลง “การใช้กำลังมันไม่ดี
โดยเฉพาะสองรุมหนึ่งมันไม่ยุติธรรม หนึ่งต่อหนึ่งน่าจะดีกว่า”

จิริคักดีแทบอยากจะกลอกตา ถ้าไม่ติดว่าตอนนี้ตัวเขากำลังอยู่ใน
สภาวะต้องเตรียมพร้อมรับมือ เขาคงหันกลับไปบอกว่า ‘แม่เจ้าโว้ย...การใช้กำลังมันไม่ดี แล้วเมื่อไหร่จะที่ยันเท้าเข้าไปเต็มหลังแบบนั้น’

สุธนกระโจนเข้าหาจิริคักดีพร้อมจ้วงหมัดหมายจะต่อยเต็มแรง
จิริคักดีเบี่ยงตัวหลบได้อย่างสบายๆ และฉวยโอกาสสวนหมัดเข้าที่ใบหน้า
อีกฝ่ายอย่างแรงจนหน้าหัน ต้องเซถลาออกไปยืนมีนๆ อยู่ด้านข้าง ส่วน
ชาตรีเมื่อเห็นจิริคักดีเพลอจึงวิ่งเข้ามาจะเตะ ผู้กองหนุ่มเหลือบมองแวบหนึ่ง
แล้วหลบได้อย่างง่ายดาย ก่อนจะชี้เท้าขวาเตะสวนทันที

ทุกคนที่ยืนรายล้อมดูสถานการณ์ต่างปิดปากเงียบกริบ มองสอง
เพื่อนร่วมงานที่โดนจิริคักดีไล่ต้อนจนเกือบหมดสภาพ เพราะไม่ว่าทั้งคู่จะ
เตะหรือต่อยก็จะโดนจิริคักดีสวนกลับไปในแบบเดียวกัน ฝ่ายหนึ่งต่อยมา
จิริคักดีก็ต่อยกลับ ช้ายังบวกแรงต่อยเพิ่มเป็นสองเท่า แต่ถ้าอีกฝ่ายเตะ
จิริคักดีก็สวนคืนกลับไปด้วยลูกเตะ ช้าบวกแรงลั่นสะเทือนเพิ่มเป็นสองเท่า
เหมือนกัน เสมือนจะประกาศให้คู่กรณีทั้งสองคนได้รู้ซึ่งถึงคำว่า...ดาบนั้น
คืนสนองสองบวก

เทียมฟ้ายืนมองทุกๆ การเคลื่อนไหวของจิริคักดีแทบไม่กะพริบ
รู้สึกถึงการโต้กลับที่รวดเร็วและไร้ช่องโหว่ใดๆ

ผ่านไปไม่ถึงสองนาที ชายหนุ่มทั้งสองคนก็ลงนอนแผ่บนพื้นอย่าง
สิ้นลายกว้าง จิริคักดีที่ยังไม่ทันได้เหวี่ยงมอมแล้วสายหัว ก่อนจะคำราม
เสียงเข้มบอกทั้งคู่

“พู่นี่ไม่ต้องมาทำงานแล้ว ใครก่อเรื่องวิวาทไล่ออกทั้งหมด!”

เทียมฟ้าชะงัก นึกไม่ถึงว่าจิริคักดีจะกล้าไล่คนของเธอออกโดย

ไม่ถามเธอสักคำ

คนสิ้นสภาพทั้งสองคนลุกขึ้นมานั่ง สุทธมวงจิริศักดิ์ด้วยแววตา
แค่นๆ “กูก็ไม่อยากทำนักหรือกะ งานกระจอกๆ แบบนี้”

เทียมฟ้าขมวดคิ้ว เริ่มกัดฟันเบาๆ หลังจากได้ยินคำว่า ‘งานกระจอกๆ’

“อูย!” สุทธมวงน้ำลายลงพื้น “ไอ้บริษัทขะ นึกว่าจะดีได้ที่ไหน ที่แท้
ก็มีแต่พวกเร้าน้ำยาแกลๆ รอวันเจ๊งเถอะวะ”

“เลว!” ลีนคำเดียวสั้นๆ คนที่เคยประกาศว่าการใช้กำลังมันไม่ดีก็
ปราดเข้าไปใช้เท้ายันยอดดอกจนสุทธมวงหายหลัง จากนั้นก็อาศัยจังหวะที่อีกฝ่าย
ยังมึนๆ งงๆ ใช้มือจับหัวแล้วแบหน้าไปบนพื้นที่มีน้ำลายของเจ้าตัวถ่มทิ้ง
เอาไว้

“เอาน้ำลายสกปรกกลับคืนไปด้วย อย่ามาทำให้พื้นของบริษัทเทียม-
แสนดีต้องเปื้อนเชื้อโรคเลวๆ” เทียมฟ้าคำรามเสียงหัวนอย่างโกรธจัด
หลังจากได้ยินคนว่าบริษัทที่ตาของเธอเป็นผู้สร้างมากับมือ

จิริศักดิ์แอบกลืนน้ำลาย มองคนที่จับหัวสุทธมวงได้แล้วเอาหน้าของ
หมอนันต์กับพื้นอย่างขะเขย่งนิดๆ

“ปล่อย ปล่อยนะไว้ย อีบ้า” สุทธมวงโวยวายดั่งลั่น พยายามจะ
ดิ้นตัวออกจากเทียมฟ้า แต่เทียมฟ้าไม่ยอม กดตัวอีกฝ่ายเอาไว้ด้วยเข้า
และใช้หน้าของอีกฝ่ายเช็ดน้ำลายจนแห้ง เสร็จแล้วจึงผละลุกขึ้น

“จำไว้ เทียมแสนดีไม่ใช่ขะ” เทียมฟ้าพูดเสียงกร้าว

“มึง...มึง...” สุทธมวงยืนตัวลุกขึ้นและทำท่าจะกระโจนเข้าไปทำร้าย
เทียมฟ้า

จิริศักดิ์จะเข้าไปช่วยอีกครั้งเพราะคิดว่าถึงอีกฝ่ายจะเคยเป็นผู้ขาย
มาก่อน แต่ปัจจุบันรูปร่างก็อ้วนแอ่นบอบบาง คงไปสู้รบตบมือกับใคร
ไม่ไหว นอกจากส่งเสียงร้องกรีดๆ หาดตัวช่วยเท่านั้น แต่เมื่อจิริศักดิ์เห็น
เทียมฟ้าเริ่มกำหมัดและทำท่าเอาจริงเอาจัง ก็ชะงักรอดูท่าทีไปก่อน หาก
ดูแล้วทำท่าไม่ไหวจริงๆ ค่อยเข้าไปช่วยคงไม่สายเกินไป ที่สำคัญ ยังไง

หมอนี่ก็เคยเป็นผู้ชาย ย่อมต้องมีเลือดนักสู้แฝงเร้นนิดๆ หน่อยๆ อยู่ในตัวบ้างแน่

เบิ้มและปรีชา สองผู้อาวุโสของเทียมแสนดีที่ทำงานมาตั้งแต่ก่อตั้งบริษัท รีบเดินฝ่าเหล่าเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ยืนมุงดูจนเข้ามาในข้างๆ เทียมฟ้า

“สุธน เอ็งคิดจะทำอะไร ถอยไปเลยไป” เบิ้มกระซกเสียงไล่สุธน

เทียมฟ้าหันไปส่ายหน้าให้เบิ้มและปรีชาเหมือนขอจัดการเอง

“โฮ่ ไอ้แก่ กูไม่กลัวหรอกโว้ย แก่จนจะตายอยู่แล้ว ยังชอบแส่หาเรื่อง” สุธนตวาดกลับ ทำหน้าดูถูกชายสูงวัยทั้งสองคน “ฮึ ไอ้แก่กระจอก”

เบิ้มทำท่าจะกระโจนเข้าไปเล่นงานสุธน แต่ถูกปรีชาจับตัวไว้ และพยักหน้าให้ปล่อยให้เทียมฟ้าเป็นคนจัดการด้วยตนเอง

“ปากอย่างนี้ เดียวมีงโดนตีแน่” เบิ้มพูดพลางฮึดฮัดเล็กน้อย แต่ก็ยอมให้เทียมฟ้าเป็นคนจัดการ

เทียมฟ้าจ้องหน้าสุธน และเลยไปมองหน้าชาตรีเสมือนว่าจะให้อีกฝ่ายตัดสินใจว่าจะยังอยู่ข้างเพื่อนหรือไม่ ชาตรีละล้าละลัง มองหน้าเพื่อนอยู่อีตึกก่อนจะถอยหลังออกไปยืนอยู่ด้านข้าง สุธนเห็นเพื่อนรักเปลี่ยนข้างก็ตวาดเสียงดังลั่นอย่างโมโหจัด

“นั่งสารเลว!”

สิ้นเสียงสบถของสุธน สีหน้าเทียมฟ้าก็เรียบสนิทเหมือนทะเลที่ไร้คลื่นลม จากนั้นภาพที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าจิริคก็ดีขึ้นกว่าเดิม ผู้กองอนาคตไกลแห่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติถึงกับต้องเลิกคิ้ว และจ้องมองอย่างพิจารณาขึ้นอีกรินิด

เทียมฟ้าซึ่งมีสีหน้าเรียบเฉยเดินเข้าหาสุธนที่ยังดีสีหน้าเหยียดหยามอยู่ตลอดเวลา จากนั้นร่างที่จิริคก็เคยปรามาสว่าบอบบางก็แก้งปล่อยหมดเพื่อล่อให้อีกฝ่ายหลงทาง ก่อนจะตะสวนเข้าที่ชายโครงของสุธนอย่างแรง สุธนผวาเหือก เจ็บจนหน้าเปลี่ยนสี

“นังบ้า!” สุธนตะโกนอย่างเดือดดาล

เทียมฟ้ายังคงรักษาสีหน้าได้นิ่งสนิทราบเรียบเหมือนเดิมจนจิริศักดิ์ถึงกับต้องออกปากชมในใจ...ช่างไม่ทิ้งลายมนุษย์แข็งทื่อที่แฝงตัวเกาะติดฝาผนังบ้านจริงๆ กลมกลืนประหนึ่งหลุดมาจากข้างฝาமாகๆ

เมื่อโดนเตะเข้าที่ชายโครง สุธนก็ออกอาการเดือดจัด ปรี่เดินเข้าหาเทียมฟ้าพร้อมปล่อยหมัดกระแรวแบบไร้ทิศทาง เทียมฟ้าหลบได้ทุกหมัดอย่างยอดเยี่ยม ทำเอาจิริศักดิ์ถึงกับต้องเลิกคิ้วอีกครั้ง และเริ่มตั้งใจดูอย่างจริงจังมากยิ่งขึ้น

เทียมฟ้าปล่อยให้สุธนชกลมไปเรื่อยๆ จากนั้นก็อาศัยจังหวะสวนคืนทุกหมัดที่เทียมฟ้าชกออกไปร้อยละเก้าสิบเข้าเป้าทุกเป้าหมาย จิริศักดิ์หรีตานั้นไม่ถึงว่าว่างอ้านแอ่นแบบนี้จะมีชั้นเชิงเหมือนกัน หลอกलोให้อีกฝ่ายใช้แรงโดยเปล่าประโยชน์ และรอสวนคืนอย่างสวยงาม แถมสายตายังดีเยี่ยมอีกต่างหาก นับว่าเด็กคนนี้เป็นงานพอตัว แรงสู้ไม่ได้ก็ใช้สมองสู้แทน

ส่วนไอ้กรูว์อีกคนนั้นหรือ ก็เป็นตัวอย่างของวัยรุ่นที่มีก่อนสมองไว้น้ำหนักที่ปล่อยให้ลอยตามน้ำไปตามยถากรรมอย่างแท้จริง

เทียมฟ้าปล่อยหมัดเข้าทั้งหน้าและตามลำตัวสุธนไปสิบกว่าครั้ง ช้ายังเตะสวนเข้าเป้าอีกหลายชุด ยิ่งเวลาผ่านไปนานมากเท่าไร สุธนซึ่งโมโหพืดพืดก็ยิ่งชกลมมากขึ้นเรื่อยๆ เสียงเฮดังลั่นทุกครั้งที่เทียมฟ้าชกโดนสุธน ทำให้สุธนโมโหจนกระอัก

“ไอ้สุธนเอ๊ย รนหาเรื่องอายุແ້วๆ” เบ้มพูดอย่างสาแก่ใจ

ปรีชาอมยิ้ม พูดเสียงเบา “คุณหนูก็ยังไม่เคยทำให้พวกเราพืดห้วงเลย”

“ต้องยกความดีความชอบให้ท่านเทียมที่สอนหลานมาดีเหลือเกิน อ่อนโยน ไม่แฉ่งกร้าว ฉลาดทันคน เป็นยอดนักสู้ตัวน้อยๆ ตั้งแต่เล็กจนโต” เบ้มเอ่ยถึงผู้ก่อตั้งบริษัทเทียมแสนดี ซึ่งเป็นตาของเทียมฟ้าอย่างยกย่องสุดใจ

ทั้งสองคนผลัดกันเอ่ยปากชมเทียมฟ้าอย่างเข้าขั้นลำเอียงสุดๆ

โดยเฉพาะเบิ้มที่เชียร์เทียมฟ้าอย่างออกหน้าออกตา และส่งเสียงร้องไชโยดัง
ทุกครั้งที่เทียมฟ้าซัดหมัดหรือเท้าโดนตัวเป้าหมาย

ในช่วงแรกจิริคักดีก็ถอยห่างออกไปแล้วมองการชกต่อโดยตรงหน้าอย่าง
สงบนิ่ง แต่สักพักไปๆ มาๆ ก็เขยิบเข้ามาใกล้และเริ่มมีอารมณ์ร่วมตาม
คนอื่นๆ ไปด้วย ยิ่งตอนที่เห็นเทียมฟ้าเตะเข้าเป้าและอีกฝ่ายออกอาการ
สะท้าน จิริคักดีก็ยิ่งร้องเฮดังลั่นอย่างคึกคักเต็มที

“มันต้องอย่างนั้นไอ้หน้อง สั่งสอนให้บรรพบุรุษมันสะเทือนไปเลยวีย์”
จิริคักดีสบถอย่างคล่องปาก ไม่สนใจรักษาภาพลักษณ์แม่แต่น้อย

“ใช่! อัลดมันให้หมอบ เอาให้หลาบจำไปเลย” เบิ้มอวยส่งไปพร้อมกับ
จิริคักดี

“ปิดโธ...” จิริคักดีครางอย่างเสียดายเมื่อเทียมฟ้าพลาดโอกาสสอย
อีกฝ่ายด้วยลูกเตะ “ให้ตายเถอะวะไอ้หนู ขาขวาแข็งเป็นหินชั้นใต้ดินหรือไ
วะ ทำไมไม่เตะเข้าไป โธเอ๊ย...จะยืนนิ่งเอาปลอกขาเสาคอนกรีตฝังเพชร
เลยใช้มัย เตะสกัดไปก่อนสิ แล้วเดินหน้าซัดให้กระจุยไปเลย” จิริคักดี
ตะโกนสอนอย่างเฒ่ามัน

“ใช่ๆๆ” เบิ้มคล้อยตาม “เดินหน้าอัดให้ละ”

“อ้าว อ้าว จะยืนเหม่อมองไปถึงดาวเคราะห์น้อยดวงที่ร้อยหรือไ
จจๆ จ้องๆ อยู่โน้นแหละ จะชกกันข้ามศตวรรษเลยใช่ไหม ถ้าใช่จะได้ไป
เตรียมทางเดินที่ไว่ก่อน” เสียงตะโกนของจิริคักดียังดังมาเข้าหูเทียมฟ้าเป็น
ระยะ

เทียมฟ้าเผลอปาก อยากจะไปเขย่าปากคนที่ตะโกนอยู่ด้านข้างให้เสีย
เสียที

“เฮ้ย...ไอ้หนู ปล่อยหมัดเลอะเทอะงะอย่างนั้นเดี๋ยวก็นึกสอย
หรือก บิดเกมได้แล้ว ลีลาไม่ต้องคัดสรรนำเสนอเยอะขนาดนั้น ขอเนื่อๆ
เนิ่นๆ พอ”

เทียมฟ้าสูดหายใจลึก คำก็ไอ้หนู คำก็เลอะเทอะ คำก็งะงะ เตี้ยว

เธอจะแสดงให้เห็นผู้ชายที่มีวาจาเปรียบประดุจเป็นพีชล้มลุกเห็นว่า คำว่าไอ้หนู เลอะเทอะงะงะนั่น คนอย่างเทียมฟ้าสลัดคำพวกนี้ทิ้งไปตั้งแต่โดนรังแก ตอนสี่ขวบแล้ว

เมื่อตั้งใจแน่วแนเทียมฟ้าก็จ้องเขม็งไปที่สุรน สามวินาทีต่อจากนั้น เทียมฟ้าก็หรีดตา แล้วสวนหมัดขวาซุกเข้าที่ปลายคางสุรนเต็มแรง อึดใจต่อมาสุรนั้นก็ล้มลงนอนนอนแผ่อย่างลูกไม้ขึ้น เสียงเฮร่ากันจึงดังสนั่น หลังจากเห็นเทียมฟ้านอกสุรนให้ลงไปนอนได้อย่างสวยงาม

“นั่น ต้องอย่างนั้น ค่อยสมกับมีหัวคิดหน่อย” จิรศักดิ์ร้องเฮตาม คนอื่นพร้อมเอ่ยชมด้วยถ้อยคำที่เป็นตัวของตัวเองเป็นที่สุด

เทียมฟ้าเลื้อยตามองจิรศักดิ์ ในใจอยากจะเดินเข้าไปเอามือจิ้มปาก ให้แตกนัก ผู้ชายอะไร ปากถูกฝังตัวอยู่แถวตะเข็บชายแดนมานานหรือไถ่ถึงได้เสียและร้ายกาจมาก

จิรศักดิ์เดินเข้าไปแสดงความยินดีกับเทียมฟ้า

“ดีมากไอ้น้อง พี่ดีใจนะที่เราไม่คิดลืมลัญชาตญาณในอดีต เยี่ยม เยี่ยมมาก ทำได้ดี” พูดจบจิรศักดิ์ก็ตบป้าเทียมฟ้าสองสามครั้งอย่างแรง และยังจับป้าเทียมฟ้าอย่างคนที่ร่วมแสดงความยินดีด้วย

เทียมฟ้าสุดลมหายใจเข้าปอดเฮือกใหญ่ เบือนหน้าไปมองมือจิรศักดิ์ นิดหนึ่ง ก่อนจะเอื้อมไปหยิบมือนั้นออกจากไหล่พร้อมสะบัดทิ้งเบาๆ จากนั้นก็เอ่ยสั้นๆ ด้วยสีหน้าเรียบสนิท “ขอบคุณ”

จิรศักดิ์ยิ้ม “เราคนกันเอง ไม่ต้องขอบคุณให้วุ่นวายหรอก”

เทียมฟ้าทำเสียงฮึเบาๆ ในลำคอ เขาน่าจะถามเธอสักนิดว่าเธอมีอารมณ์ร่วมอยากเป็นคนกันเองกับเขาด้วยหรือเปล่า ที่สำคัญเขากับเธอ ไม่ได้มีความสนิทสนมกันเลยแม้แต่น้อย แต่ก็ยังกล้าใช้คำว่า ‘คนกันเอง’ กับเธออีก ช่างเป็นมนุษย์ผู้ชายที่ผูกสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดีเลิศจริงๆ

สุรนถูกหัวปิกให้ลุกขึ้น แววดาคนแพ้เต็มไปด้วยความแค้น

“จำเอาไว้เลยนะพวกมึง เกมนี้กูไม่จบง่ายๆ แน่ พวกมึงจำเอาไว้ให้ดี

ก็แล้วกัน โดยเฉพาะมึงและมึง เจอกูแน่” สุธนขึ้นไปจिरคักดีกับเทียมฟ้า

จिरคักดีสายห้วเหมือนระอาใจ เดินเข้าไปหยุดอยู่ตรงหน้าคนที่โดนหัวปึก

“จงอย่าทำตัวมีปัญญา ออกไปแล้วไม่ต้องกลับมาที่นี่อีก และถ้ายังหาเรื่องไม่หยุด เจอกันที่สถานีตำรวจ” น้ำเสียงจिरคักดีเต็มไปด้วยความเหยียบขาด

“ไม่ต้องเอาตำรวจมาชู่กู คิดหรือว่ากูจะไม่รู้จักใคร กูมีญาติเป็นตำรวจใหญ่ งานนี้พวกมึงหนาวแน่” สุธนส่ายยิ้ม

“ใหญ่แค่ไหน” จिरคักดีถามกลับ

“ถ้ามึงรู้มึงจะลั่น” สุธนมองหน้าจिरคักดีอย่างเป็นต่อ

“อืม...” จिरคักดีพยักหน้า จากนั้นก็ก้มตัวลงไปกระซิบเสียงหยิ่มข้างหูสุธน “กูว่าคนที่ลั่นน่าจะเป็นมึงมากกว่า เพราะกูเป็นตำรวจ และกูไม่เคยลั่นกับตำรวจแตกแถว”

สุธนมองหน้าจिरคักดีอย่างไม่อยากเชื่อ และเมื่อตั้งตัวติดก็ร้องโวยวาย “กูจะฟ้องลือว่ามึงรังแกประชาชน ไอ้ตำรวจลั่นदानเลวร้างแกคนไม่มีทางสู้”

จिरคักดีหัวเราะน้ำเสียงขบขัน “หัดฉลาดหน่อยไวย้ จะหน้าด้านโกหกก็ช่วยดูความเป็นจริงหน่อย พยานเยอะขนาดนี้ สมองอัดเม็ดหรือโงะ ถึงคิดจะทำตัวโง่โง่ให้ตัวเองดูเป็นไอ้จิ้งในสายตาคนอื่น”

“มึง! มึง!” สุธนจุกกับคำด่าจนด่าสวนไม่ออก

“ไล่หัวไปได้แล้ว แล้วไม่ต้องกลับมาเหยียบที่นี่อีก”

จिरคักดีพูดเสียงกร้าว สายตาที่มองสุธนเต็มไปด้วยความหยิ่มจนอีกฝ่ายถึงกับสะดุ้งในใจ และก่อนที่จะโดนอดีตเพื่อนร่วมงานหัวปึกออกไป สุธนก็จ้องหน้าจिरคักดีทิ้งท้ายด้วยแววตาอาฆาตแค้น

หลังจากสุธนถูกพาตัวออกไป ชาตรีเพื่อนสนิทของสุธนก็รีบเอ่ยตัวลั่นนิตๆ เมื่อเห็นจिरคักดีเริ่มมองมาที่ตนเอง “ผมขอโทษ”

“ผมก็ขอโทษที่ก่อเรื่องวิวาทในที่ทำงาน” สมศักดิ์ศรี คู่กรณีโดยตรงของสุธนเอ่ยต่อจากชาติหรืออย่างรู้สึกสำนึกผิด

เทียมฟ้ายืนจ้องทั้งสองคนด้วยสีหน้าเรียบสนิทเหมือนเดิม และยืนจ้องอยู่อย่างนั้นเกือบสามนาทิจบโดยไม่พูดอะไรสักคำ ทุกคนเริ่มอึดอัดกระสับกระส่ายและคาดคะเนไปต่างๆ นานา เทียมฟ้าหรีตตาลงนิดหนึ่งเมื่อเห็นว่าสร้างความกดดันพอแล้ว

“การชกต่อยกันในสถานที่ทำงานเป็นเรื่องที่ไม่สมควรกระทำอย่างยิ่ง และเรื่องนี้ไม่สามารถยอมรับได้” เทียมฟ้าเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบขาด

“ขอโทษครับ” สมศักดิ์ศรีกับชาติรีหน้าสลด

“เมื่อรู้ตัวว่าทำผิดแล้วเอ่ยคำว่าขอโทษ ทุกคนอภัยให้ได้ แต่นั่นใช้ไม่ได้กับกรณีนี้” เทียมฟ้าหน้านิ่ง พูดเสียงเย็น ตาไม่กะพริบให้เสียความโหดแม้แต่นิดเดียว “ขอโทษด้วย พวกเราคงไม่สามารถร่วมงานกันได้อีก”

“ผมขอโทษ ต่อไปผมไม่กล้าแล้วครับ ผมรับรองว่าจะไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีก เราสองคนให้สัญญา นะครับ ผมขอโทษจริงๆ” ทั้งสองคนร่วมกันขออภัยเทียมฟ้าที่ยังคงรักษาสีหน้าได้นิ่งสนิท

จิรศักดิ์มองคนที่วางท่าใหญ่โตไม่เบาอย่างคาดไม่ถึง เจ้าหนูนี้ต้องเป็นใครสักคนที่พอจะมีอำนาจในการตัดสินใจของเทียมแสนดีแน่

“ให้อภัยสมศักดิ์ศรีกับชาติรีเถอะครับ มันสองคนยังเด็กอยู่ ยังคิดไม่เป็นเท่าไร” เบิ้มและบรรดาพนักงานพยายามขออภัยแทน

“ผมขอโทษครับ” ทั้งสองคนยกมือไหว้ขอโทษเทียมฟ้า สีหน้าสำนึกผิดเป็นที่สุด

เทียมฟ้าไม่ขยับแถมยังนิ่งมากขึ้นไปอีกจนทุกคนเริ่มกลัวใจ ยกเว้นจิรศักดิ์ซึ่งจับจ้องมองอีกฝ่ายแล้วพอจะเดาทางได้ว่าจะตัดสินใจอย่างไร

ช่วงเวลาที่ทุกคนกระวนกระวายรอคอยคำตอบ เทียมฟ้ายังคงรักษามาตเยือกเย็นไว้ตลอดเวลา จิรศักดิ์เห็นแล้วรู้สึกเลื่อมใสเหลือเกิน...ทำตัวสมกับเป็นของแข็งจริงๆ นิ่งและที่อึดใจมาก

เทียมฟ้ารอจนเวลาผ่านไปอีตี่ใจใหญ่ๆ จึงเอ่ยขึ้น “สิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว ยังไงก็ไม่สามารถถลาล้างได้”

ทุกคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นหน้าเสีย โดยเฉพาะตัวต้นเหตุที่ตอนนี้น้ำสลดเหมือนจะล่องรู้ชะตากรรมของตนเอง

“แต่เมื่อรู้ว่าตนเองทำผิดแล้วกลับตัวกลับใจก็พออภัยให้ได้สักครั้ง แต่ทำผิดก็คือผิด ดังนั้นต้องมีบทลงโทษ จะตัดเงินเดือนทั้งสองคนคนละยี่สิบเปอร์เซ็นต์เป็นเวลาสามเดือน ไม่มีค่าล่วงเวลาให้ ถ้ารับได้ก็ร่วมงานกันต่อไปได้ แต่ต้องจำไว้ให้ขึ้นใจ...จะไม่มีครั้งต่อไป”

หลังจากเทียมฟ้าพูดจบ เสียงเฮก็ดังลั่น ตัวต้นเหตุทั้งสองถึงกับปาดน้ำตา พร้อมกับเอ่ยคำสัญญากับเทียมฟ้าด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ขอบคุณครับ พวกผมสองคนสัญญาว่าจะไม่ก่อเรื่องทะเลาะวิวาทอีกแล้ว”

เทียมฟ้าพยักหน้าเบาๆ ส่วนจิตศักดิ์แอบขำในใจ เห็นได้ชัดว่าไอ้หนูบอบบางจงใจใช้กลยุทธ์ซื้อใจคนทั้งหมด ทำเป็นโหดซึ่งซึ่งไม่ยอมในตอนแรกแล้วค่อยเปลี่ยนใจมาให้อภัยในตอนหลัง นับว่าไม่เลวจริงๆ ฉลาดพอตัวเลย

“แล้วตกลงผู้ชายคนนี้เป็นใครครับ ใช้พวกสิบแปดมงกุฎที่อ้างตัวว่าเป็นตำรวจหรือเปล่า ถ้าใช้พวกเราจะได้จัดการคนที่กล้าเข้ามาทำตัวลึบๆ ล่อๆ ในบริษัทเรา” สมศักดิ์ศรีที่เมื่อครู่สลดมากรีบเอ่ยด้วยความฮึกเหิมอย่างต้องการปกป้องบริษัทเต็มที่

จิตศักดิ์เลิกคิ้ว...หน้อย พอดีกันแล้ว เขาก็กลายเป็นคนนอกเวทีไปเลยนะโว้ย

ทุกคนเหมือนเริ่มนึกได้ จึงหันมามองคนแปลกหน้าด้วยสายตาไม่ไว้ใจ ก่อนที่สมศักดิ์ศรีจะเริ่มสั่นนิษฐานต่อ

“เป็นหน่วยสอดแนมของบริษัทคู่แข่งเราหรือเปล่า ทำตาหลุกหลิกหน้าตาดูเหมือนตัวโกงแบบนี้ ใช่แน่”

“เฮ้ย!” จีรคักดีร้องเสียงหลง รับไม่ได้กับการวิจารณ์ว่าเขาหน้าตาเหมือนตัวโกง

เทียมฟ้ากระตุกมุกปากนินทาหนึ่งอย่างสมน้ำหน้า และนิ่งเฉยทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

จีรคักดีมองคนที่นิ่งเฉยทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นแล้วอยากไปเขย่าคอให้ใครโมโหมความที่อที่นาจะติดตัวมาตั้งแต่ปฏิสนธิกระเด็นหลุดนั้ก ดูเอาเถอะมาถึงตอนนี้ยังวางท่าเฉยได้ลงคออีก คนอะไรเฉยจนเฉื่อย ไร้ความรู้สึกสิ้นดี

“ตกลงนายเป็นใคร เข้ามาในเทียมแสนดีทำไม มีจุดประสงค์ร้ายแอบแฝงหรือเปล่า” สมคักดีศรีซึ่งอายุน้อยที่สุดถามเสียงโหด จากนั้นจีรคักดีก็ถูกรุมล้อมด้วยบรรดาพนักงานรักษาความปลอดภัยของเทียมแสนดี

“โอเค ใจเย็นก่อน ผมมาหาเทียมฟ้า” จีรคักดีบอกทุกคน

ทุกคนทำหน้าแปลกใจ และรีบหันมามองคนที่จีรคักดีบอกว่ามาหา แต่เทียมฟ้ายังรักษาความนิ่งได้อย่างสม่ำเสมอ ซ้ำยังไม่พูดอะไรออกมาเหมือนเคย ทำเพียงส่ายหน้าเบาๆ เหมือนไม่ให้ใครซักถาม ทุกคนจึงปิดปากเงียบตามเจ้านายใหญ่อย่างรู้หน้าที่ไปด้วย

“มาสมัครงานใช่ไหม” เบิ้มมองจีรคักดีแล้วถาม คิดว่าจีรคักดีต้องมาสมัครงานแน่ๆ

“หา! จีริงหรือ” เสียงอื้ออึงดังขึ้นทันที เมื่อมีคนใจกล้ามาสมัครงานในตำแหน่งสุดโหดที่เทียมแสนดีเปิดรับสมัครมานาน แต่ไม่มีใครมีความสามารถพอจะก้าวเข้าไปรับตำแหน่งนั้นได้

จีรคักดีกำลังจะอำปากปฏิเสธ แต่ถูกขัดขึ้นจากคนที่หึ่งแข็งหึ่งทื่อตามความรู้สึกของจีรคักดี

“เราไม่มีคุณสมบัติหรอก”

เทียมฟ้ามองประเมินจีรคักดีและส่ายหัวนิดๆ

จิรศักดิ์จ้องหน้าคนที่กล่าวว่าเขาไร้คุณสมบัติอย่างเคื่องๆ “ต้องให้พิสูจน์ไหม”

“แน่ใจหรือว่าจะพิสูจน์” เทียมฟ้าถามกลับ น้ำเสียงคล้ายไม่เชื่อและข่มขู่หน่อยๆ

จิรศักดิ์คำรามเบาๆ ในลำคอเมื่อได้ยินน้ำเสียงสบประมาทของอีกฝ่าย “ว่ามา จะให้พิสูจน์ยังงี้ หรือต้องพิสูจน์ด้วยบทเรียนของลูกผู้ขาย เพื่อให้ทุกคนที่นี่ยอมรับ”

“ก็ดี” เทียมฟ้าพูดสั้นๆ

“ได้ ถ้าอย่างนั้นไปเจอกันที่โรงยิม ใครอยากพิสูจน์เชิญได้” จิรศักดิ์มองเทียมฟ้า ประกาศคำท้าพร้อมยิ้มมุมปากอย่างโหดๆ “อีกสิบนาทีเจอกัน และบอกทุกคนเตรียมตัวให้พร้อม เพราะจากนั้นไปคือ...ของจริง”

พูดจบจิรศักดิ์ก็หันหลังกลับ ตั้งใจจะไปที่รถยนต์ของตนเอง เพื่อเปลี่ยนชุดให้เหมาะสมกับการทำให้คนที่นี่ยอมรับ

ขณะที่จิรศักดิ์หันหลังเดินออกไป เทียมฟ้าก็หันไปถามคนของตนเพื่อขอความช่วยเหลือที่กำลังเดินไป

“พวกเรา! กลับไหม!”

“ไม่กลัว!” เสียงตะโกนตอบพร้อมกันดังลั่น

จิรศักดิ์กลอกตา...เออๆ ได้ เดี่ยวรู้กัน

“ดีมาก แสดงให้คนนอกเห็นว่า เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเทียมแสนดีรวมใจเป็นหนึ่ง ปณิธานของเราคืออะไร ประกาศให้คนนอกฟังชัดๆ สิ” เทียมฟ้าปลุกขวัญให้ทุกคนฮึกเหิม

“ชื่อตรง ปลอดภัย ระวังด้วยใจ ไร้ข้อกังวล”

คำขวัญเทียมแสนดีดังกระหึ่มกึกก้องไปทั่วบริษัท

จิรศักดิ์เดินไปที่รถพร้อมกลอกตาอีกครั้ง ให้ตายเถอะวะ กรุงจะแตกหรือไง ถึงต้องปลุกระดมขนาดนั้น สุดท้ายเหลือเกินบริษัทนี้ มิน่ายายกระเทียมถึงรับมือไม่ไหว ขนาดเขาเองอยู่ไม่ถึงชั่วโมงยังรู้สึกปวดหัว

กับคนที่นี้ แล้วยายเด็กกระเทียมกุสตรียู่อ่อนต่อโลกจะรับมือไหวหรือ

มโนภาพของจิรศักดิ์เห็นภาพหญิงสาวผอมแห้งดวงตากลมโตยี่นสัน
ระริกท่ามกลางดวงพวกเขี้ยวลากดิน หญิงสาวคนนั้นสวมชุดกระโปรงยาว
สีชมพูพริ้งพริ้ง ใบหน้าเปราะอะเปื้อนไปด้วยคราบน้ำตา จิรศักดิ์ถอนใจอย่าง
เวทนาสุดๆ เขาคงต้องช่วยเหลือลูกสาวของเพื่อนแม่สักหน่อย อย่างน้อย
ก็เห็นแก่ลูกนกหัวโตตาดำๆ ที่ไร้เดียงสาสักตัว